

GUD, VAR GOD DRÖJ

...

av

Karl G Sjödin

Ett varmt tack till Peter Frank.

KAPITEL 1

KAPELLET, ST MARYS CHURCH, WASHINGTON

FADER SEAN O'REILLY tittade ut genom kapellets öppna fönster. Där ute dallrade luften i sommarvärmen, fåglarna kvittrade, insekterna surrade och blommorna prunkade. Man fick nästan en känsla av att Moder Natur gjorde sig till, försökte framstå i så fördelaktig dager som möjligt inför Honom där uppe. Det var hon inte ensam om, tänkte O'Reilly. Han undvek att rikta de gråblå ögonen mot himlen. Utsikten störde honom. I stället lät han blicken vandra över den fullpackade parkeringsplatsen framför kyrkan.

Så där hade det sett ut i två veckor nu. Det stod bilar på trottoarerna, cykelvägarna och gräsmattorna. Folk kom och gick i en strid ström. I sin iver att ta sig fram trampade de ned gräs,

blomrabatter och buskar. Det var hausse på bekännelse- och förlåtelsemarknaden.

Fader O'Reilly suckade så att flimmerhåren i näsan tittade ut. Att ta emot människors bikt gjorde honom alltid deprimerad och den senaste veckan hade han tvingats lyssna på mer än sin beskärda del av lögner, svek och dubbelmoral. Inte ens de sexuella varianterna förmådde längre väcka hans intresse. Fast i sanningens namn måste han erkänna att den där transvestiten på skattemyndigheten som betedde sig otuktigt med kändisarnas självdeklarationer hade livat upp honom en smula. Men tröttheten var ändå den dominerande känslan, trycket var hårt.

Kyrkan hade mobiliserat, satt in samtliga resurser. Man hade snabbvigt präster, övergått från enskild bikt till gruppдото – till och med infört drive in-bikt, allt för att hinna med. Men förgäves, ty Den Yttersta Dagen var här, bara timmar återstod till Guds ankomst.

Han kom oinbjuden, ungefär som en påträngande släkting. Trots att fader O'Reilly, liksom resten av mänskligheten, haft de gångna två veckorna på sig att försonas med tanken, bävade han inför det oerhörda. Men han kände sig ändå relativt trygg. Han hade den senaste tiden granskat både hjärta och njure och kunde inte se att han hade något att frukta. Visst, han var inte

fullkomlig, men vem var det? Och om inte Guds egna tjänare kunde finna nåd inför Honom, vem skulle då göra det? Han förträngde snabbt alternativet, bytte skinka, suckade igen och strök sig över det gråa, hästsvansprydda håret.

Utan att behöva titta sig i en spegel visste han att den rörelsen innebar att nytt mjäll fallit ned och sällat sig till det övriga på den svarta kaftanens axlar. Automatiskt gjorde han en borstande gest med handen, det senaste schampot höll inte vad reklamen lovat. Det gjorde inget av dem. Kanske var den O'Reillyska seborrén av särskilt segt virke, för det rikliga nedfallet var utan tvekan ett släktdrag. Vid de årliga träffarna såg alla ut som om de just kommit in från en snöstorm. En av Guds prövningar, liksom släktens framträdande luktorgan med dess överkänsliga slemhinnor. Om någon nös eller hastigt reste sig från kaffebordet lade alla reflexmässigt en hand över kaffekoppen, för antingen snöade eller stänkte det. Nåväl, det goda bestod dock i att alla hade sitt hår kvar, tänkte O'Reilly men insåg samtidigt att Gud i sin visdom naturligtvis ordnat det så. Utan hår, inget mjäll. En listig rackare.

O'Reilly tog ett tag om sin bastanta mage och reste sig mödosamt ur stolen. Det kroppsdraget kunde han inte lasta sin Skapare för, snarare sin

förkärlek för god mat och dryck. Fast han var naturligtvis ingen frossare, det var ju en av de sju dödssynderna. Att han hade överaktiva fettceller kunde han inte rå för.

Fader O'Reilly vaggade över kapellets golv, fram till en kommod på vars överdel det låg ett fotografi. När han sträckte sig efter fotot blottades en guld-Rolox på hans vänstra handled. Det var en gåva från en tacksam församlingsmedlem, vars tonårige son O'Reilly tagit under sina vingars beskydd och återfört till den smala vägen – han hade med svavelosande predikningar och ett besök på en AIDS-klinik befriat pojken från hans homosexuella villfarelser. Åtminstone temporärt. Visserligen sade Skriften att man skall älska sin nästa, men inget om att det skulle ske i horisontalläge. Tvärtom, på den punkten var Bibeln tydlig, både när det gällde utomäktenskapliga och könsöverskridande förbindelser. En synd var en synd. Den sexuella klådan och de egna preferenserna kom i andra hand, det handlade om att välja. Synd, egentligen, tänkte O'Reilly. Han var inte främmande för pojkens situation – själv hade han ju tvingats välja celibatet framför att bejaka sina drifter. Lätt hade det inte varit, det var det fortfarande inte. Ibland undrade han om det var värt det. Den tanken kom konstigt nog allt oftare, ju äldre han

blev. Men han stod stark. Se där, en gudabenådad gärning, tänkte han. Det borde räknas honom till godo, nu när Sanningens ögonblick stod för dörren. Eller rättare sagt, hängde över deras huvuden. Åter undvek han att se upp mot himlavalvet och tummade kärleksfullt på klockan.

Att pojkens far hette Guiseppe Carbanini och av FBI misstänktes för kopplingar till den sicilianska maffian gjorde förstås gåvan än mer suspekt, men O'Reilly hade ursäktat sig med att Don Carbanini inte var en person man vägrade ta emot något ifrån. Inte om man ville ha hälsan. Och Gud hade snabbt givit O'Reilly en knäpp på näsan för hans bristande mod – eller var det för hans fåfänga? Nåväl, i alla fall hade han under den efterföljande söndagens mässa, samtidigt som han med hög och salvelsefull stämma trumpetat att ”Saliga äro de fattiga ...”, höjt sina händer mot skyn, varpå kaftanens ärmar glidit ned och låtit hela församlingen beskåda hans svaghet. Han stod där med skammen, tog det som ett tecken från ovan och ansåg därmed saken utagerad. Trots allt var klockan en ringa ersättning för allt materiellt han avstått ifrån i Hans tjänst, han kunde ju till exempel ha blivit en gudfruktig börsmäklare. O'Reilly suckade igen, han anade att de två begreppen inte var förenliga. Han hade alltid varit duktig på att rationalisera, men nu var situationen

en annan. Med ryggen mot fönstret tog han av sig armbandsuret och smög ned det i fickan. Sedan ägnade han sig åt fotografiet.

Fader O'Reilly överraskades av en kraftig nysning och torkade av kortet mot kaftanen. Fotot föreställde en grupp konfirmander, åtta tolv- till trettonåriga gossar i kortbyxor, strukna skjortor och vattenkammat hår. I deras ansikten lyste både oskuld och okynne. Men framför allt förtröstan. Framtiden var deras, livet ett äventyr. O'Reilly mindes gruppen väl, han hade varit nyutexaminerad och fylld av ungdomlig, brinnande övertygelse, en låga som de senaste åren fört en alltmer flämtande tillvaro. Men nu brann den igen – och hos alla, verkad det som. Allt annat skulle väl kunna uppfattas som hädelse, tänkte O'Reilly, men tillrättavisade omedelbart sig själv för sin cynism.

Inför konfirmationsavslutningen höll han en av sina starkaste predikningar. Han hotade med både svavel och skärseld men framför allt uppehöll han sig länge vid Guds rike, Hans ankomst och Räkenskapens Tid. Faktum var att O'Reilly till sin egen förvåning formulerat en förutsägelse om det som nu ägde rum. Det hade inte stått i hans manus, han styrdes av stundens ingivelse. Dessutom provocerades han av en av föräldrarna, John Farlaine, en suput och kryptoateist. Att deras

som konfirmerades var uteslutande moderns förtjänst. Farlaine satt på en av de främre bänkarna och hånlog honom rakt i ansiktet, men när O'Reilly var klar hade både flinet och en del av den högröda ansiktsfärgen försvunnit.

Fader O'Reilly hade gjorde ett outplånligt intryck på församlingen, framför allt på gossebarnen. Det hade han fysiska bevis för, genom åren hade de hållit kontakt med honom. Han hade vigt de flesta, döpt många av deras barn, till och med begravt några av dem. Jim Morris och Sonny Caplan hade stupat i Vietnam. Jim hade drunknat vid en landstigning, som den stridis han var hade han hoppat av båten för tidigt. Sonny hade fullföljt sitt öde som olyckskorp. I akut behov av snabba ryck på grund av sin djungelmage hade han i brådskan att få av sig byxorna råkat dra ur sprinten på en av sina handgranater. Richard Farlaine hade ramlat över balkongräcket från översta våningen på ett hotell på Maui, lika hög på öns marijuana som huset han bodde i. Mike Martinez hade emigrerat till Nya Zeeland.

Men de övriga fanns kvar i livet och landet och hörde av sig så fort det krävdes en kyrklig hand. Utom i rollen som biktfader – och lika bra var det – men det kunde bero på avståndet. Alan Boulder arbetade i New Mexico, Gary Carson för tillfället

någonstans i Mellanvästern. I Ohio om O'Reilly kom ihåg rätt men Gary flyttade ofta på grund av sitt yrke. Den förtappade John Junior Stevens bodde i New York. Den ende som fortfarande fanns kvar i Washington var Patric McDullen. Men inte ens han hittade särskilt ofta till O'Reillys biktstol, sist var det fem år sedan. O'Reilly misstänkte att det nog var lite så och så med gudfruktigheten hos hans gamla konfirmander. Han kastade åter en blick ut genom fönstret, på folket som köade utanför kyrkan och svettades i värmen. En del av dem oroade sig nog för att det var en försmak av vad som väntade.

Precis som de där ute var hans forna adepter ute i sista stund. Men naturligtvis hade han skapat utrymme för dem. Det skulle både bli ett kärt återseende och en intressant avslutning på den senaste veckan, det var han övertygad om. Inte minst mot bakgrund av deras skiftande karaktärer – och karriärer. Alan Boulder var astronom vid rymdforskningsobservatoriet i Sorocco, Patric McDullen satt i regeringen som USA:s jordbruksminister, Gary Carson snodde tidigt värving och var nu arméöverste. John Jr "Honda" Stevens försörjde sig som professionell biltjuv.

* * *

En halvtimme senare hade alla anlänt och efter den inledande, lite trevande hälsnings- och återseenderitualen intagit sina platser.

De satt mitt i kapellet på enkla trästolar i en halvcirkel framför fader O'Reilly. På hans vänstra sida satt John Jr Stevens, alias Honda, klädd i smutsiga jeans och t-shirt. På ryggen hade han haft en ryggsäck som han placerat bakom stolen. Bredvid honom satt jordbruksministern Patric McDullen i grå kostym med en prydlig rad pennor i bröstfickan. På högra sidan satt överste Gary Carson i oklanderlig arméuniform och bredvid honom Alan Boulder i ljusa gabardinbyxor och blå collagetröja med Orions stjärnbild på bröstet. Alan drog en stålkam genom sitt svarta, pomaderade hår. Lika fåfäng som vanligt, tänkte O'Reilly.

Halvcirkeln skulle ha en viss terapeutisk effekt, symbolisera kravet på öppenhet, hade fader O'Reilly och hans kollegor fått lära sig på det gruppdynamiska halvdagsseminarium som föregått införandet av gruppiketen. Hans egen placering utgjorde den punkt mot vilket energin skulle strömma. O'Reilly struntade i vilket, han gillade att vara i centrum. Efter två snabba nysningar och ett stilla mjällregn satte han igång. Han inledde med att tala med formell ämbetsröst.

”Jaha, mina vänner, vi har inte alltför mycket tid på oss. Vi är här för att erkänna våra synder inför Honom och få Hans förlåtelse. Bikten sker under tystnadsplikt, ni har samma skyldigheter i det avseende som jag som präst. Rent juridiskt gäller att om någon av er bryter mot tystnadsplikten, så kan ni dels straffas för detta, dels kan inte den information som framkommer användas i något rättsligt sammanhang.” Han undvek medvetet att titta på Honda när han sade det sista. Sedan spände han ögonen i var och en av dem och övergick till att tala som vanligt.

”Om någon av er glappar med käften kommer han dessutom att få med mig att göra! Vem vill inleda?”

Alan Boulder räckte snabbt upp handen, det avlångansiktet såg frågande på honom. O'Reilly undertryckte ett leende. Han hade sin pondus i behåll. Han nickade mot Alan, som tog ned handen, låtsades granskade sina välansade naglar och såg märkvärdig ut.

”Det var faktiskt hos mig som allt började.”

KAPITEL 2

NATIONAL RADIO ASTRONOMY OBSERVATORY, SOROCCO, NEW MEXICO

ALAN BOULDER TITTADE trånsjukt efter kvinnan som passerade genom rummet.

Föremålet för hans trängtan hette Carmela Gonzales, en exilkubanska med figur och sexappeal som kunde få en porrproducent att dregla. Det gällde också merparten av avdelningens hanar. Omedvetet strök Alan sig över de nedre regionerna. Snart, min vän, snart ...

Att han talade till sin lem var inget Alan fann anmärkningsvärt, lika lite som att han hade konversationer med sin begynnande kulmage. ”Vi börjar visst växa till oss lite” eller ”Du behöver en macka” var kommentarer från badrum och kök som hans familj vant sig vid. Han ägnade dessutom avsevärd tid åt att plocka ögonbrynen, klippa näshåren, trimma mustaschen, fila naglarna

och kamma sitt svarta, pomaderade hår och blockerade därmed effektivt den övriga familjens tillgång till badrummet. Det var en ständigt återkommande källa till irritation, framför allt för hans tonåriga dotter, men hon hade fått foga sig.

Han var noga med sin kost, motionerade regelbundet och gillade att flexa sina muskler i badrumsspeglarna. Alan insåg visserligen att hans hydda i Schwarzenegger-termer inte var mycket att skryta med, men han ansåg att hans breda axlar och fortfarande existerande midja utgjorde en viktig del i hans dragningskraft på det motsatta könet, en faktor han ansåg avgörande för begreppet ”manlighet”. Liksom att vara potent. Till sitt fortplantningsorgan hade Alan alltid haft ett speciellt förhållande.

När han var femton hade i en uppförsbacke cykelkedjan släppt, vilket lett till ett hårt möte mellan hans skrev och cykelstången. Efter att kippande efter andan övervunnit smärtan fylldes Alan av fasa – han var övertygad om att han kastrerat sig. Naturligtvis visade det sig en halvtimme senare när han cyklade förbi ett skyltfönster med damunderkläder att hans farhågor varit överdrivna, men från den stunden var Alan sjukligt rädd om sitt underliv. Han undvek trånga byxor, satte sig försiktigt i stolar

och avstod konsekvent från alla i hans ögon fysiskt riskfyllda sporter.

Hans hustru Elvira, en blodfattig kosmetolog, kallade honom fixerad. Att han gift sig med henne hade visserligen till en del varit snoppstyr, för i början hade hon visat samma sexuella intresse som han men efter deras giftermål hade det markant avtagit. Han tänkte på en stå-uppkomiker som sagt att när kvinnan vid altaret svarar ”Ja”, så betyder det ”Ja, men inte så ofta.” Numera verkade Elvira mest vara angelägen om att inte förstöra sin frisyra under deras alltmer sällan förekommande äktenskapliga möten. Typiskt för henne var kommentarer som: ”Vet du varför män leker så mycket med sina kukar? Jo, för att dom vill vara bekanta med den del som fattar dom flesta besluten.” Penisavund, ansåg Alan men det var han klok nog att inte säga högt. Elvira kunde surna till för minsta småsak och straffade då honom med en isande tystnad som fick maten att kallna på tallriken framför honom.

En tid efter det att han fyllt trettio började Alan spela golf, en i hans tycke civiliserad sport. Men inte helt ofarlig, visade det sig. Han hade varit på banan med en kvinnlig kollega och nybörjare. För att kolla att greenen var klar och för att visa sig chevaleresk tog Alan några steg framåt. I samma ögonblick lät kvinnan sin swing vira iväg. Hon

lyckades med konststycket att missa golfbollen och träffade i stället med drivern en annan kula – Alans vänstra testikel. Ett högst olyckligt hole-in-one. När Alan vaknade upp i klubbhuset bestämde han sig.

Från den dagen bar han suspensoar. Och inte vilket suspensoar som helst, utan ett ”arkitektrit” med pungskål, utrymme för erektion och höftband fodrade med mjukt skinn. Således rustad närmade han sig Carmela.

Efter några flirtiga dagar vågade Alan vara mer framfusig och drog henne intill sig i kapprummet. Hennes ögon hade vidgats och fastän hon gjorde sig fri fanns där en glimt han inte sett förut. Av kättja, inbillade sig Alan, hon hade blivit imponerad av hans hårdhet. Alan hade naturligtvis inte en tanke på att korrigera hennes missuppfattning.

Varje gång hon passerade genom rummet satt Alans blick som nitad vid hennes gungande bakdel. Hennes fasta skinkor levde ett eget liv under kjolen. När Carmela svängde runt hörnet brukade hon vrida hon på huvudet och ge honom ett sensuellt ögonkast och ett skälmskt leende. Alan fick hejda sig för att inte stöna. Han sög ofrivilligt in underläppen under sin välklippta mustasch och suckade högt – en suck fylld av

sådan trånsjuk längtan att hans kollega vid panelen intill höll på att brista i skratt.

Alans intensiva kurtis av observatoriets nyanställda sekreterare var numera en vadslagningsaffär för hela avdelningen. Nyfikna ögon registrerade varje framstöt och reaktion – för närvarande stod oddsen något i Alans favör. Hans senaste offensiv – rosor i hennes kappfickor, heta e-mails och små krimskramsprenter utplacerade på allehanda ställen tycktes göra verkan. De gick runt varandra som två parningsvilliga katter men än så länge hade inget hänt. Carmela var nämligen också gift.

På sätt och vis liknade deras äktenskap varandra, åtminstone sexuellt. Carmela hade gått fram till altaret med en blyg och tillbakadragen arkivarie vid en vetenskaplig stiftelse som insisterade på att det måste vara mörkt i rummet vid aktens genomförande. Annars drabbades han av Hastiga Harry-syndromet, eller som doktorn sagt, *ejaculatio praecox*, och Carmela tyckte att det gick fort nog redan som det var. Så både Carmela och Alan längtade efter den erotiska hettan. Men det äktenskapliga trohetslöftet var ett hinder. Inte för Alan, men Carmela hade problem med sin religiösa moral. Hon var troende katolik och fick ångestkänslor för att hon i tankarna frossade i en dödssynd. Alans nakna begär tände

henne på ett sätt som var direkt oanständigt. Hon hade fuktiga drömmar, tyckte att Alan utstrålade rå virilitet. Och vilken apparat han bar på! Carmela fick allt svårare att knipa med knäna. Situationen var som gjord för en sexuell härdsmäla. En torsdag hade det varit nära.

Alan hade under lunchrasten lyckats locka henne med till ett närbeläget hotell. Efter några heta kyssar, men innan de ens börjat ta av sig kläderna, hade Carmela plötsligt insisterat på kondom. Alan hade inte en sekund tänkt på detta. Han blev desperat, började leta i nattduksbordets lådor men då hade Carmela fått syn på en Bibel – och sedan var det klippt. Den natten fick både kosmetologen och revisorn sig ett oväntat och vulkanliknande nyp.

Alan suckade igen och gav magnettejpen och dataskärmen en förströdd blick. Den kosmiska strålningen var ett uruselt substitut för hans heta fantasier om Carmela. Radioastronomi varken sexigt eller hett, tvärtom. Den strålning från rymden som SIS-mottagarna på stationens tretton tvåmiljardersparaboler tog emot var extremt kall – minus 270 grader Celsius. Det vätebaserade ljusbruset från de närmre liggande stjärnorna och planeterna var visserligen något varmare men inte mer spännande för det. Den elektromagnetiska strålning som all materia avger kodades och

redovisades på dataskärmarna i monotont regelbundna spektra. Inte speciellt upphetsande.

Egentligen hade Alan drömt om att bli astronaut, och han försökte. Men redan vid första uttagningen blev han ratat – till sin förvåning av fysiologiska skäl. Något om att hans syreupptagningsförmåga inte höll måttet. Så närmare stjärnorna än via satellitöverföring kom han aldrig, om man inte räknar med all tid han tillbringade framför TVn med Star Trek, Babylon 5 och andra science fictionprogram. Inte heller det utgjorde ett kvalitativt substitut för hans drömmar.

Alan tittade åt det håll Carmela försvunnit. Men som sagt, snart... Han rättade till suspensoren som spände i grenen, vände sig mot panelen och försökte koncentrera sig på det han borde – och studsade till.

Alan rynkade pannan. Först trodde han att han sett fel, men en blick på kollegans skärm och framåtlutade kroppshållning visade att även denne hade uppfattat det. Den vågiga linjen var bruten, en topp stack upp. Som en erektion under ett lakan, tänkte Alan, men insåg trots sin sexuella analogi att det bara kunde betyda en sak. De hade mottagit en fast signal.

Sakta, som för att inte skrämman bort fenomenet, böjde sig Alan fram och slog på

ljudanläggningen, noterade bäringen och lade in signalen på det normala frekvensbandet för tal, mellan tio och tiotusen Hertz. Anläggningen dekodade och modulerade signalen. Vid det här laget hade all personal observerat vad som pågick. Samtliga huvuden vreds mot de stora, väggfasta högtalarna.

Först hördes ingenting. Sedan anades ett svagt vinande, susande ljud, oidentifierbart, men otvetydigt där. Och plötsligt kom det!

”(Knaster, sprak...) Hallå Jordan...(Knaster, sprak...) Jord... (Knaster) Det...talar...(Knaster)...Dåliga förhåll... Joniser...(Knaster)...Återkommer...”

I några sekunder stod tiden stilla. Sedan återtog som på ett givet kommando allas hakor sitt normalläge, allas ögon sökte sig till galaxkartan, där bäringen lades in. Och alla såg samma sak: budskapet kom långt bort ifrån, bortom Andromedagalaxen, på ett avstånd i storleksordningen fyratusen megaparsek. Samtliga hakor föll ned igen, ögonpar mötte varandra. Stationschefen var den som bröt förslamningen genom att kasta sig på telefonen.

”Vi har fått kontakt!”

* * *

”Det var han inte ensam om!” Patric McDullen avbröt Alans utläggning. ”Signalen mottogs samtidigt hos över fyrtio länders radioobservatorier och stationer. ”Men det var ingen som verkade bry sig om dessa fakta. Honda satt framåtlutad på stolen.

”Så du var den förste som hörde Guds röst?” Hans stämma bävade. Även fader O’Reilly fann sig fascinerad av det Alan berättade.

”Han och fyrtio andra”, envisades McDullen. Han trummade irriterat på knogarna med en silverfärgad Cross-penna, han var inte van att bli ignorerad. Han var ju för fan regeringsledamot! Men även Alan fortsatte som om McDullen inte existerade. McDullen drog upp läppen över ett par framträdande tänder och rynkade näsan, han såg ut som en irriterad gnagare.

”Då visste vi inte att det var Han som anropade oss.” Alan ryckte till när O’Reilly avfyrade en kraftig nysning och sprätte mjäll omkring sig. Alan strök sig misstänksamt över det pomaderade håret och tittade på sin hand, kollade att han inte blivit besudlad, innan han fortsatte: ”Det intressantaste för oss då, var det enorma avståndet. Det skulle ...” Åter blev Alan avbruten, den här gången av överste Gary Carson. Han talade korthugget.

”Vid vilket tillfälle identifierades objektet? Och hur visste ni att det inte var en tänkbar fiende?” Men innan Alan hann svara ingrep fader O’Reilly.

”Ett ögonlock, go’vänner, vi är här för att bekänna våra synder, rena våra sinnen och få Hans förlåtelse. Alan, hittills har jag hört dig medge fåfänga, svekfullhet och horeri ...”

”Äh, va’fan, vänta nu ett tag, va!” Honda lade omedelbart en hand över sin mun och såg skuldmedveten ut. ”Ursäkta franskan, fader, men horeri ... Det funkade ju inte, blev ju inget?”

Fader O’Reilly tittade på John ”Honda” Stevens. Han var sig lik. Han kunde aldrig lära sig när han skulle hålla truten och hans moral kännetecknades tydligen nu, liksom då, av samma pragmatism. Den innebar att om man försökte något, men inte klarade av det, så hade inget hänt. Precis samma resonemang han utvecklat för ett tiotal år sedan, då O’Reilly var i New York på en andlig konferens.

En tidig morgon vaknade O’Reilly på sitt hotell och kunde inte somna om. I stället gick han ut och hittade ett nattöppet fik. Bäst han satt där, vem fick han se på andra sidan gatan, om inte Honda i full färd med att bryta sig in i en bil, men med negativt resultat. Ilsket svärande vände han sig om och mötte O’Reillys blick. Först såg Honda oerhört förvånad ut, sedan generad – men bara för

ett ögonblick. Han ryckte på de sluttande axlarna, gjorde en gest för att visa att bilen stod kvar och släntrade leende över till fiket. Bara en liten ryckning under ögat avslöjade att han inte kände sig så avspänd som han ville ge sken av.

När O'Reilly förmanade honom för stöldförsöket pekade Honda på bilen, slog ut med händerna och sade:

”Inget hände, eller hur?” Först när O'Reilly påminde honom om att han, trots att han missat kyrkfönstret med sin slangbella, fått sig ett par ordentliga örfilar medgav Honda, att kanske också tanken räknades. Men tydligen behövde han en påminnelse, tänkte O'Reilly som kände sig frestad att placera en ny örfil på Hondas rödhåriga skalp, när Alan fortsatte:

”Jag är inte färdig än, det kommer mer ...”

”Ja, men vi är fler. Får jag ta lite plats nu?” På jordbruksminister McDullens stämman hördes att han verkligen krävde att få komma till tals. O'Reilly nickade.

”Visst, var vill du börja?”

”Där Alan slutade. I lika många länder som konstaterade att dom fått en första kontakt, i lika många följde ett budskap till:

‘Mörklägg!’”

KAPITEL 3

WASHINGTON DC

PATRIC MCDULLEN LADE på luren. Farbror Duncan hade slutligen givit upp andan. McDullen log lite, det var en formulering farbrodern inte hade accepterat.

Farbror Duncan gav aldrig upp någonting, vare sig åsikter, föresatser eller en endaste cent. Inte utan kamp. Samma sak gällde oförrätter, inbillade eller verkliga. Farbrodern hade inte talat med Patric på flera år, inte sedan Patric som nyttillträdd jordbruksminister deklarerat att hans långsiktiga mål var att få ned spannmålsproduktionen i landet.

Duncan var en av landets största veteodlare, han såg en sådan inriktning som ett hot mot sitt livsverk. Han var dessutom fanatisk motståndare till allt vad regeringsmakt hette. Pärmbararna i

Washington skulle hålla käften och inte lägga sig i, utan låta marknadskrafterna styra, en devis han upprepade som ett mantra. Dessutom backade han upp sin övertygelse genom att smörja makthavare, anlita lobbyister och finansiellt stödja veteodlarnas intresseorganisation, även om det sved i snåltarmen. Sådan var han, en fighter som alltid valde att slåss, oavsett vilka odds han hade emot sig. Samma sak hade gällt hans cancer. I över fem år hade farbrodern envist trotsat både läkarvetenskapen och Döden. Men inte längre, det var familjens advokat som ringt. Farbror Duncans kvarlevor skulle transporteras till Irland, där han på dödsbädden uttryckligen krävt att få begravas. Resten av hans sista vilja skulle offentliggöras via hans testamente, som skulle läsas upp påföljande vecka. Advokaten hade bett Patric närvara, han fanns omnämnd.

Farbror Duncan hade varit fruktansvärt förmögen, något McDullen i tysthet alltid avundats honom. De gånger han besökt farbrodern och trädde in genom den pelarförsedda entrén till hans pampiga villa, byggd i samma praktfulla stil som de gamla bomullsbaronernas kråkslott i Södern, kände han sig som den fattige – och därmed misslyckade – släktingen. Att han gjort en snabb karriär som politiker spelade ingen roll, så länge han inte samtidigt skapat sig en

förmögenhet. Den amerikanska drömmen satt i ryggmärgen. Duncan missade heller aldrig ett tillfälle att påminna Patric om att han haft chansen.

Patric McDullen första anställning efter avslutade juridikstudier var vid ett petrokemiskt företag, FutureLab Inc, som bland annat tillverkade konstgödsel. Det var ett jobb farbror Duncan hjälpt honom till, för vid tiden för Patrics entré på arbetsmarknaden gick det fjorton jurister på dussinet. FutureLab var en utmärkt plattform för en ambitiös jurist, det fanns hur mycket som helst att göra. Företaget låg konstant i fejd med såväl privata som kommunala markägare, ofta gällde frågorna påstådda miljöförstöringar och olagliga utsläpp. FutureLabs jurister hade som uppgift att motstämna, överklaga, förhåla och genom juridiska finter och tricks undvika att några skadestånd eller andra kostnadskrävande krav på företaget gick igenom. På företagsjargong gällde det att bekämpa ”dom där miljöfascisterna” som ville ”reglera sönder det fria näringslivet”. Ändamålet helgade medlen. Material undanhölls, förvanskades eller förfalskades. Målsägarnas vittnen utsattes för påverkan, vilket betydde mutades, skrämdes eller misstänkliggjordes.

Till detta moraliska rättbo kom Patric, direkt från Berkleyuniversitetets radikala decennium. I

stället för den hängivenhet företaget krävde uppvisade Patric redan under den första anställningsmånaden oroande tecken på bristande lojalitet genom att komma med argument om ”rättmätiga krav” och ”juste behandling”. När han sedan råkade slå in fel faxnummer och skicka hemligstämplade handlingar till en tidningsredaktion i stället för till huvudkontoret och därmed röjde företags mörkläggning av en förgiftad vattenreservoar, bekräftades deras misstankar. De hade närt en orm vid sin barm, en smygliberal trädkramare. För detta sitt förräderi fick han naturligtvis sparken bara för att omedelbart rekryteras av det demokratiska partiet, som behövde jurister som i handling visat ”moralisk resning” och ”personlig integritet”. Sedan hade karriären gått som på räls, tack vare omgivningens förutfattade meningar om honom som en modig och rättskaffens person. Vad farbror Duncan kallat honom lämpade sig inte för tryck.

Patric hade svarat advokaten att det var osäkert om han kunde komma, budgetarbetet pågick som bäst. Dessutom hade han ingen lust, det enda Duncan hade lämnat efter sig till honom var antagligen några välformulerade förolämpningar. Plus frågan som låg på bordet framför honom.

McDullen avbröt sin tankegång och tittade fascinerat ut genom fönstret på de båda fiskmåsarerna som för tredje gången störtök mot den gråsprängda katten på taket mitt emot. Katten duckade, hoppade och sprang men träffades ändå av mer än hälften av exkrementbombardemanget. McDullen fäste blicken på dokumentet framför sig. Han önskade att han kunde göra som måsarerna. Men om han inte kunde skita *på* det kunde han åtminstone försöka skita *i* det. Irriterat knackade han med en gammaldags reservoarpenna mot de utåtstående framtänderna och sköt papperet ifrån sig.

”Det finns inget utrymme för diskussion,” sade Simon Bacon. ”Vi är bundna av överenskommelsen med veteodlarna.”

McDullen tittade på sin statssekreterare och undrande hur han skulle se ut med pennan uppkörd på ett lämpligt ställe. Det kanske skulle få hans rätlinjiga byråkratfasad att rämna.

Jordbruksministern uppehöll sig ofta runt skrivdon och deras tänkbara användningsområden. Han var fascinerad av pennans makt, ett i hans ögon mäktigare vapen än något annat. Och han gick personligen välbeväpnad. I bröstfickan satt aldrig mindre än fyra stycken, i de båda innerfickorna dubbelt så många. Arsenalen var raffinerad, från blyerts med

olika hårdhetsgrad till kulspets-, anilin- och filtpennor i flera färger. Han hade till och med en penna som det gick att skriva under vattnet med. Egentligen borde han ta fram den nu, symboliken var uppenbar. McDullen kände det som trampade han vatten, farbror Duncans trupper fortsatte att plåga honom.

I vanliga fall hade han inget emot att använda sina skrivverktyg, tvärtom. Dokument, inlagor, beslut, brev – han satte med snabba svängningar dit sin namnteckning, som han ansåg både stilistiskt vacker och fylld av pondus. Att den var oläslig och bakom hans rygg benämnd ”spottloskan” bekom honom inte. Åter knackade han med reservoarpennan mot framtänderna men övergick sedan till att suga på änden – dock först efter att ha kontrollerat att det var rätt ände. Ingen kunde säga att han inte lärde av sina misstag.

Statssekreteraren hade rätt, som vanligt. Men ändå fel. Och det var just det som var problemet, tänkte McDullen. Han stod i begrepp att underteckna ett beslut som innebar att över hundra ton vete skulle brännas, samtidigt som mer än hundra miljoner människor världen över långsamt svält ihjäl – och ”det fanns inget utrymme för diskussion” ”Just det!”, ekade farbror Duncan inne i hans huvud, ”vetepriserna

måste hållas uppe!” McDullen tittade på papperet framför sig.

Innehållet stred mot allt han från barnsben fått sig inpräntat. Hemma hade strumpor stoppats, byxor lappats. Hans mor skrapade tallriken ren från rester, hans far rökte med nikotingula fingrar cigaretterna ned till sista millimetern. Fadern hade varit försäljare av sanitetsprodukter, om inte lika framgångsrik, så minst lika snål som farbror Duncan. Jordbruksminister McDullen slickade på pennan. Och avtal var ju avtal. Men han kunde åtminstone förhålla beslutet.

Som om hans välskräddade statssekreterare, en slipade tidigare makthavare inom jordbruksindustrin läst hans tankar, fortsatte denne:

”Varje fördröjning av beslutet skapar oro på börserna världen över. Även den inre marknaden...”

McDullen blängde på honom.

”Har du inga betänkligheter? Har du inte sett svältkatastroferna? Men du kanske inte tittar på TV? Utom på börsens kursutveckling?” Han sög ljudligt på pennan och rörde sig försiktigt i stolen. Förutom att hans statssekreterare var som en finne i rumpan började McDullen känna av sina hemmoröjder. Statssekreterare Simon Bacon blinkade inte ens, de vattniga ögonen betraktade

stint McDullen. Han hoppades att McDullen skulle sätta sin reservnapp i halsen.

Simon Bacon ansåg att hans chef – liksom de flesta politiker – led av bristande förmåga att fokusera på sin uppgift. Världssvälten var inte jordbruksdepartementets bord, däremot den egna jordbruksindustrin. Svältande barn med uppsvällda magar föll under biståndsdepartementet och till vissa delar under utrikesdepartementet och möjligen handelsdepartementet. I alla fall inte under detta departement. På den punkten var delegations- och beslutsordningen tydlig. Med ett lätt ryck i den nypressade kavajen beredde han sig på att påpeka detta ovedersägliga faktum, när dörren rycktes upp och ministerns kvinnliga hundrakilossekreterare röt med kaserngårdsröst:

”Regeringssammanträde – omedelbart!” Hon flinade åt Simons ansiktsuttryck och dängde igen dörren.

McDullen, som tappat sin penna vid sekreterarens överraskande uppdykande tog upp den och kontrollerade att spetsen inte tagit skada men undvek sorgfälligt att titta mot dokumentet på bordet. I stället stoppade han pennan i bröstfickan och skyndade ut ur rummet.

Simon Bacon blev stående och betraktade ministerns tomma stol. Sedan knäppte han bort ett

inbillat dammkorn från ärmen och lämnade rummet. När han passerade sekreterarens skrivbord och hennes belåtna flin började han fundera på om det inte skulle gå att ordna en omplacering. Den Vita Valen skulle fungera utmärkt som tändvirke vid den kommande vetebrasan.

* * *

Presidenten vankade fram och tillbaka i rummet. Hans huvud rörde sig i ryckiga rörelser medan de korta benen pinnade på. Vid varje tvärvändning, som skedde på den främre delen av vänster fot, verkade den omfångsrika magen hamna på efterkälken för att sedan av centrifugalkraften komma farande och få presidenten att vingla till. En icke initierad betraktare kunde lätt få uppfattningen att rörelsemönstret kom av en voluminös martinilunch. Presidenten såg ut som en övergödd, lätt berusad duva. Det fönade håret stod ut i nacken, en konsekvens av att hans vänstra hand ofta krafande återvände till samma ställe. När McDullen steg in i Ovala rummet hade de knubbiga fingrarna övergått till att stressat leka med slipsen. Något extra var på gång, det insåg både McDullen och de övriga i presidentens samrådsgrupp, av det övriga regeringskansliet

kallat ”Duvslaget”. De fick omedelbart bekräftelse på sin misstankar.

”Vi har fått kontakt,” mumlade presidenten nervöst.

”Med vem?” Socialministern, en kvinna i 60-årsåldern med trötta ögon och ett ansikte som tydde på att hon struntade i svaret, ställde frågan. I samma ögonblick öppnades en dörr till vänster och försvarsministern trädde in med militära marschsteg.

Som gammal officer och krigsveteran gjorde försvarsministern sitt bästa för att leva upp till bilden av kärv krigare och operativ beslutsfattare. Att han uppfattades som vrång skitstövel och auktoritär maktutövare struntade han i. Försvarsministern levde efter sina egna intentioner, inte andras konklusioner. Han visste att han var fruktad, men det betydde ju att han var betydelsefull, värd att ta på allvar. Det räckte för honom. Han gick under öknamnet ”Kalsongrycket”.

”Med utomjordingar!” Rösten var aggressiv och koncis. McDullen brast i skratt men hejdade sig när han såg uttrycket i presidentens ögon.

”Så trevligt. Får vi besök? Är dom många?” Socialministern lät ironisk och såg nästan intresserad ut. McDullen vred sig vid ljudet av hennes röst, han hade svårt för henne. Det var han

inte ensam om, hennes vassa tunga hade piskat många ryggar, inklusive presidentens. Men McDullen antog att man måste beundra hennes mod och integritet. Fast motvilligt. Försvarsministern verkade inte höra ironin i hennes stämma, men sannolikt brydde han sig inte.

”Det vet vi inte. Vi vet inte heller varifrån dom kommer. Men kontakten är bekräftad.”

Det gick upp för samtliga att försvarsministern menade allvar. Det oerhörda i hans påstående fick de övriga ministrarna runt bordet att upprört mumla med varandra. Försvarsministern ägnade dem inte en blick, satte sig ned vid kortändan, drog i sin stora näsa och tog kommandot.

”Jag föreslår höjd beredskap för flygvapnet och raketbaserna.”

”Typiskt!” En gnutta glöd smög sig in i socialministerns röst, hon lät som en gnisslande dörr. ”Vapenskrammel! Är det vad eventuella besökare från rymden har att vänta? Är våld det första vi tänker på?”

”Du vill förstås rulla ut röda mattan och ge dom nycklarna till stan?” Försvarsministerns föraktfulla tonfall fick socialministern att för ett ögonblick tyst betrakta honom. Sedan gäspade hon honom rakt i ansiktet och vände sig till presidenten.

”Är det så vi skulle vilja bli mottagna om det var vi som kom på besök? Som angripare, med avsikt att erövra?”

Alla var naturligtvis medvetna om att den sittande presidenten var en både nöd- och interimslösning. Den föregående hade inför hotet om riksrätt på grund av en flexibel gyf valt att avgå. Vicepresidenten meddelande att om man inte fick pippa som man ville, hade han inte heller någon lust att ta jobbet. I stället gick han med dubbel lön till koncernledningen för Playboy. Det chockade politiska etablissemangen enades i panik om att utse en senator från Illinois, känd för sin eminenta förmåga att inte ha några åsikter om någonting och att göra absolut ingenting. Han insattes i ämbetet för att göra det han var så bra på tills en ny president hunnit väljas.

Presidenten riktade med en knyck på huvudet blicken mot taket och tänkte efter, vilket brukade ta en stund. Så även denna gång, alla avvaktade. Sedan föll huvudet ned. McDullen fick behärska sig för att inte grimasera.

Det var ingen hemlighet att presidenten led av en muskelsjukdom som gjorde hans rörelser ryckiga. McDullen tyckte att det såg ut att göra ont. Han var övertygad om att presidenten rätt vad det var skulle drabbas av ett diskbråck i nacken och landa med pannan i bordet. Dock inte denna

gång, presidenten snärtade iväg blicken åt socialministerns håll.

”Det har sagts mig att den dag vi besöker en annan planet kommer det sannolikt att vara för att erövra den. Då har vi antagligen kvaddat vår egen och behöver deras.” Denna ohöljda cynism belönades med ett rungande gapskratt från försvarsministern som började vifta med en bunt papper.

”Det är nåt skumt med det här! Enligt astronomernas beräkningar av avståndet bör meddelandet ha sänts från nånstans vid vårt universums födelsetidpunkt. För tolv miljarder år sen!”

”Då lär det väl dröja innan dom dyker upp här? Tänker du hålla styrkorna i höjd beredskap till dess?” Socialministerns tonfall antydde att hon ansåg försvarsministern tillräckligt korkad för en sådan åtgärd. Han drog upp axlarna, han såg ut som om han var på väg att äntra en boxningsring.

”Meddelandet från utomjordingarna nådde hela klotet – och på närmare fyrtio olika språk.” Försvarsministern hade just fått bekräftat att budskapet från rymden gått fram på varje lands originalspråk. Det hade skrämt upp honom ordentligt. ”Hur tror du dom skaffat sig såna kunskaper om vår planet? På tolv miljarder års avstånd? Nä, nä, vad vi vet kan dom lura bakom

månen. Vilka dom än är, så är dom inte att leka med. Vi talar om en avancerad civilisation, troligen långt mer utvecklad än vår egen.”

”Vars största framsteg verkar vara att ha gått från träklubbor till missiler”, anmärkte socialministern torrt. Presidentens blick hade hoppat fram och tillbaka mellan de båda ministrarna, nu pekade han urskuldande på den röda telefonen på sitt skrivbord.

”Saken är redan avgjord, verkar det som. Ryssland, Kina, Japan och dom flesta av Europas stater har diskret höjt beredskapen. Dom tycker vi ska göra likadant. Dom säger att den här frågan från och med nu har högsta prioritet – och är belagd med absolut sekretess. Ryssarna säger också att vi måste passa oss. Om någon blir nervös och trycker på fel knapp kan vi börja förgöra varandra i stället för en eventuell yttre fiende.” Han såg eftertänksam ut. ”Det där sista är nog en åsikt jag kan dela, tror jag i alla fall.”

Socialministern såg betryckt ut.

”Med dumheten som vår största tillgång är det väl det sannolikaste scenariot.”

* * *

Överste Gary Carson skrattade till, det lät som en kort kulsprutesalva.

”Typiskt Kalsongrycket, pang på rödbetan! Jag tjänstgjorde under honom i Gulfkriget, där sprängde han ett fältkök i luften för att matoset drog in i hans tält.”

Jordbruksministern rynkade pannan mot Gary Carson, McDullen var inte van att bli avbruten. Utom av sin sekreterare, förstås. Men Carson fick sällskap.

”Vad är ni för ena jäv ... amatörer!” Hondas kerubansikte såg gråtmilt ut. Strax under vänster öga började det rycka lite i huden. Det ticset fick han i femårsåldern, då hans mor hotade honom med kniv under en snedtändning. Hans stora, utåtstående öron började anta samma nyans som hans burriga, morotsröda hår. De attributen var de enda som var stort hos honom. I övrigt var han klen byggd och kort till växten, knappt en och femtio. När han var ung hade han av sina jämnåriga kallats för ”Prassel”, för ”man såg honom inte komma, men man hörde hur det prasslade i gräset, ha-ha!”

Som de flesta småvuxna män gjorde han sina försök att kompensera sin ringa längd. Bland annat köpte han en DeSoto -58, ett stort, svart åbäke till bil. Han limmade på tjocka tråklossar på pedalerna för att nå ner och satt på kuddar för att nå upp. Trots sina ansträngningar blev han titt som tätt stoppad av polisen som undrade om hans

föräldrar visste att han var ute och tjuvåkade. Så han gav upp och försonades med sitt öde.

Ett sätt att göra det på var, när han slog in på biltjuvbanan, att specialisera sig på småbilar. Snart var han en mästare på japanska märken, framför allt på Honda. Det fanns inte en modell som stod emot honom längre än tio sekunder, de flesta fixade han på fem. Det var så han fått sitt nya öknamn.

”Tråna efter fruntimmer, bränna vete ... vad är det för skitsynder? Varför upptar ni Hans tid med sånt tjafs?” Honda vände sig till fader O’Reilly. ”Förlåt mig, fader, för jag har syndat, jag har brutit mot det sjunde budet.”

O’Reilly nickade, det var ju ingen hemlighet.

”Du får be tio Fader Vår för varje bil du stulit ...” Men Honda avbröt honom.

”Den här gången har jag gjort det ordentligt!”

KAPITEL 4

NEW YORK

HONDA HATADE DET här momentet. Hans änglalika ansikte var blankt av svett, ögonen flackade, det ryckte som fan i kinden. Han fingrade nervöst på startnycklarna, justerade backspegeln och stoppade med ekorrlika rörelser munnen full med chips. Detta förbannade väntande!

Att ta en kurva på två hjul, slita in växlar utan att använda kopplingen, studsa över refuger, cykelbanor och nedför parktrappor – en baggis. Honda betraktade sig som en flyktbilarnas Houdini – det fanns inte ett läge han inte kunde krångla sig ur. Bara det rörde på sig. Och inte som nu, när allt stod stilla. För hundrade gången kastade Honda en blick i backspegeln och tyckte plötsligt att det även gällde hans hjärta.

Polisbilen i backspegeln gled fram i maklig takt, snutarna tycktes spana efter något. Honda råkade möta chaufförens blick, fick ett chips i halsen och började hosta så att flagorna sprutade som en fontän ur hans mun och fastnade på fönsterrutan. Han vek sig dubbel tills attacken var över. När han åter tittade i backspegeln var det tom. Men inte sidospegeln.

Där tornade polisbilen upp sig som ett hotfullt monster. Honda återfick andan och i desperat behov av att göra något, började han frenetiskt putsa fönsterrutan med skjortärmen. I ögonvrån såg han hur polisbilen gled upp jämsides och hur två par radarögon röntgade honom. Honda kände en snorkråka dingla i ena näsborren men vågade inte avbryta sitt putsande. När polisbilen i sakta mak fortsatte framåt gatan och svängde runt hörnet andades Honda ut så kraftigt att snorkråkan sällade sig till chipsen. Jesus Maria! Vilket flax!

Att bilen han satt i var så nystulen att ägaren inte hunnit upptäcka stölden föll honom aldrig in. Inte heller andra tänkbara förklaringar, som till exempel att poliserna hade matrast och prioriterade sitt sökande efter den nyöppnade pizzerian. För Honda stod det klart – detta var ett tecken från ovan! Naturligtvis skulle han aldrig hävda något sådant inför sina polare, men likt

förbannat ... Lättad torkade han sig om sin rinnande näsa. I samma ögonblick brakade det löst.

Ut ur Chase Manhattans lokala bankkontor på East 34th Street stormade Nick, CC och Lenny. Rånarlurvorna satt fortfarande på. Nick avlossade ett skott som fick den ena av entrédörrarnas glasrutor att rasa samman. Trots att de på väg in i bilen krockade, trängdes och svor över Hondas val av fordon var de inne på några sekunder. Ytterligare en och däcken brände gummit mot asfalten. Honda log. Nu var han på sin mammas gata. Och snart på en annan – deras gömställe.

Snabbt svängde han ut från trottoaren och runt hörnet men blev omedelbart tvungen att tvärnita. Gatan var igenproppad, köerna täckte båda filerna. Men Honda tvekade inte utan bevisade fördelen med sitt val av flyktbil.

Med handen på signalhornet vräkte han bilen upp på trottoaren och plöjde i rasande fart ned mot korsningen. Fotgängarna kastade sig skräckslagna åt sidan, papperskorgar och skyltställ rök alla världens väg. Precis när Honda passerat under en hotellbalustrad kom de båda snutarna ut från den nyöppnade pizzerian med kartonger i händerna. De vred sig som toreadorer framför en framrusande tjur när Honda skickligt utnyttjade centimetrarna mellan poliserna och en

brandpost. Honda kunde sekunderna senare konstatera att åtminstone en av snutarna och han hade något gemensamt. Att döma av pizzan som satt fastkletad på passagerarsidans fönsterruta gillade de båda Capricciosa.

Innan de båda poliserna kommit på fötter hade Honda studsat ner från trottoaren, korsat ett rödlys och försvunnit.

Lätt som en plätt!

* * *

Alan Boulder tittade klenetroget på Honda.

”Bankrånare! Hur i hel ..., jag menar, hur har det gått till? John, du, den blygaste, mest försynta av oss? Varför började du stjäla?”

Honda ryckte på axlarna.

”Dom stod ju bara där och liksom väntade på en. Och jag har alltid känt mig naken utan plåten.”

Alan såg fortfarande lika undrande ut, att någon kunde ägna sin ungdom åt bilar i stället för att tjuvtitta på skolflickor i duschrum hade han svårt att förstå. Men han kom förstås från en miljö där man lånade pappas bil om man behövde en, inte andras.

”I det lugnaste vattnen ...”, mumlade McDullen och tänkte på sin statssekreterare. Fader O’Reilly skakade bekymrat på huvudet.

”John, du kunde ha dödat nån!”

”Jamen, det gjorde jag ju inte? Det måste väl han ta med i beräkningen? Man får väl inte påbackning för det som *kunde* hänt? Jag menar, vad fan, då ...” Åter blev Honda medveten om att han hädade, slog sig själv med handflatan på kinden och flackade med blicken ut genom fönstret och upp mot himlen. ”Förlåt, Gud, en gammal ovana, det är inte så illa menat!”

”Kallar du det där för att synda?” Överste Gary Carson satt stel i ryggen med de seniga fingrarna knäppta i knät. ”Bankrån och bilstölder? Vad ger det, fyra-fem år?”

Fader O’Reilly höjde ett förvånat ögonbryn och kvävde en nysning. I Garys mejslade ansikte fanns ett nedlåtande men samtidigt plågat uttryck, de smala läpparna var vita. O’Reilly tänkte att han var sig lik, tillknäppt och oåtkomlig.

Garys föräldrar, båda highschool-lärare, hade en kort tid efter Garys konfirmation engagerat sig i hippie- och fredsrörelsen. De flyttade till ett socialistiskt kollektiv, där behovet av solidaritet, jämlikhet och revolt mot etablissemangets regelbundet predikades. Över några glas vin och en joint löstes alla världsproblem, musiken från

Beatles och Rolling Stones trängde varje kväll upp i Garys rum. Han hade tvingats delta i demonstrationer, workshops och aktivistläger. Woodstock var för Gary ingen myt, han hade varit där.

Gary fann denna kollektiva likriktning oerhört frustrerande men utsattes då både av sina föräldrar och de övriga i kollektivet för långa föreläsningar om kapitalismens ondska och imperialismens förtryck. Det var strider han aldrig gick segrande ur så han blev allt tystare. För att stimulera hans intellekt och bibringa honom de rätta uppfattningarna stack de Maos lilla röda i hans händer. Men till föräldrarnas förvåning verkade ingenting bita på deras son. Vad de inte heller insåg var att de stod inför något de ofta själva talade sig varma för – en revolt.

Gary började klä sig i kostym och lyssna på jazz. I stället för att vara tillsammans med de andra i kollektivet drog han sig så ofta han kunde undan och läste, fram för allt historiska böcker om gamla kungadömen och dåtida krig. Han fascinerades av hjältesagorna, av riddarna i rustning och kungarnas intriger och matspel. När någon av hans föräldrar kom på honom fick han höra att det där var imperialistisk pornografi. Han gick inte i svaromål, läste bara fler. När han vid sexton års ålder flyttade ut från kollektivet gjorde

han det genom att skriva en lapp till sina föräldrar och lämna den på köksbordet. Hyresavierna fortsatte han att leverera till samma adress. Garys tysta revolt började nu anta allt fastare former.

Han tog anställning som lärling i kapitalismens högborg, på en bank, samtidigt som han på college valde att läsa företagsekonomi. Men han misslyckades med att ta sin examen, vilket O'Reilly var övertygad om att han gjorde med flit, Gary var inte dum. Det var i stället ett dråpslag riktat mot faderns ambition att Gary skulle gå på universitetet. Sedan avslutade Gary sitt korståg mot föräldraauktoriteten genom att sno värvning, vid den tidpunkt då militären hade det lägsta anseendet i mannaminne. När fadern kliande sig under pannbandet och frågade varför, svarade Gary bara "Därför!"

Först därefter började Gary göra sina egna livsval, åtminstone hade han tänkt det. Men en annan auktoritet, Onkel Sam, grep in och skickade honom till Vietnam. Där tjänstgjorde han vid ett signalförband och lyckades med konststycket att både överleva och dessutom bli dekorerad vid två tillfällen. Ena gången när han räddade livet på sin kompanichef, som drullat in i en bambufälla och höll att förblöda. Men kompanichefen, den sannolikt sämste pokerspelaren i hela armén, var skyldig Gary

femtusen dollar och så lätt tänkte inte Gary låta sin skuldsedel gå upp i rök. Gary bar honom på ryggen tillbaka till basen. Det ledde till hans första befordran och placering vid staben i Saigon. Gary tackade och tog emot med hade i övrigt inga kommentarer.

Andra gången han blev hjälteförklarad var han på en av amerikanska soldater ofta frekventerad bordell, föll ur sängen under några gymnastiska övningar och stirrade rätt in i en av Victor Charlies apterade sprängladdningar, format större. Genom att snabbt utrymma bordellen räddade han livet på ett hundratal människor, varav minst två generaler. Som tack för det fick han sin andra befordran och dessutom gratis skjut hos horhusets flickor under resten av tjänstgöringstiden. Den glädjen blev dock kortvarig, den ene generalen var så tacksam att Gary hemförlovades och fick en tjänst som underrättelseofficer med överstelöjtnants grad. Att den typen av verksamhet passade Gary hade generalen slutit sig till av det faktum att "Carson var en man som kunde hålla käften". Mer konkret hade det gällt generalens närvaro på bordellen.

Fader O'Reilly hade också misslyckats med att komma Gary nära, han var som ett mentalt kassaskåp. Men han insåg att Garys hårt hållna fasad höll på att rämna. O'Reilly kunde känna

lukten av skam och skuld på långt avstånd. Och här luktade det skunk.

”Vad har du på ditt samvete?”

Gary Carson svalde, det syntes att det bar honom emot att säga något, men att det måste ut.

”Vad sägs om ett planerat massmord?”

KAPITEL 5

BETHEL, MAINE

ÖVERSTE GARY CARSON såg på långt håll den svarta Mercedesen komma klättrande uppför den slingrande bergsvägen, upp mot den timrade jaktstugan. Han satte kikaren för ögonen och ställde in skärpan – han kunde räkna hårstråna i chaufförens mustasch. I baksätet satt general Alexander N’kumo och tittade belåtet ut genom sidorutan. Gary Carsons ansikte røjde ingen sinnesrörelse men han delade generalens belåtenhet – åtminstone än så länge.

Stället var perfekt valt, långt borta från närmaste stad, från allt som luktade CIA, FBI eller militär underrättelsetjänst – och förhoppningsvis ännu längre bort från TV och press. I tysthet fruktade han mest de senare. Media i demokratier var rena pesten. Och deras

reportrar sensationsgamar. De luktade sig till en story, kastade sig sedan lystet över sitt byte och frossade i orgier i trycksvärta. Absurt. I det avseendet hade general N’kumo det bättre förspant.

I det centralafrikanska land han representerade var pressen en del av regeringens maktapparat. Allt som trycktes var redigerat och sanktionerat. Han hade öppet deklarerat, att om en fri press var priset en man måste betala för ett demokratiskt styrelseskick, så avstod han så gärna – oavsett den prestige och det ekonomiska stöd det gav från utlandet. Han undgick dock att närmare ange sina andra skäl, de var ändå officiella hemligheter. De metoder och den maktstruktur hans regeringsfränder, främst hans klan, familj och vänner, tillsammans med krigsmakten byggt upp tålde ingen offentlighet – lika lite som hans utländska bankkonton. Eller det förestående mötet. När bilen försvann bakom den sista kullen tog Gary Carson kikaren från ögonen och betraktade i smyg sina kompanjoner, som tillsammans med honom inväntade sin gäst på verandan till jaktstugan. Han gjorde det med blandande känslor.

Jim Morrison, kanadensisk legosoldat, stod längst bak. Han var stor och bred som en gorilla.

Av hans ansikte att döma kunde säkert släktskapet genetiskt fastställas, tänkte Carson.

Av den dossier han hade på Morrison framgick att denne var en ganska tragisk figur. Uppväxt i slummen i Los Angeles, gängbakgrund med tidig småkriminalitet som följd men konstigt nog bara en fängelsedom. Morrison hade berusad klättrat upp på en hängbro, troligen för att imponera på sina tonårsligistkompisar. Någon larmade brandkår och polis som försökte få honom att komma ner, vilket Morrison i och för sig inte hade något emot, men bara om ”mässingen” först försvann. Mitt i palavrandet halkade Morrison på en bult och störtade mot marken. Vid nedslaget landade han på en av brandmännen, som omedelbart dog. Morrison själv spräckte skallen mot brandmannens hjälm. Konsekvenserna blev att han fick fem år för vållande till annans död och från den dagen en förändrad personlighet – enligt läkarna på fängelsesjukhuset, sannolikt beroende på skallskadan.

Morrison blev efter frigivningen en mördare i uniform. En av dem som hans motståndare gärna skulle avrätta med ett nackskott. Men som den skicklige legosoldat Morrison onekligen var hade han aldrig blivit tillfångatagen. Det var därför han fortfarande levde. Carson skakade av sig känslan av obehag. Det där var historia nu, framtiden var

viktigare än det förflutna. Han lät blicken glida över till den andre.

Stephen de Value, internationell vapenhandlare, hade han träffat förut. Honom hade han inget personligt emot, tvärtom. de Value uppträdde korrekt och polerat som vilken världsvan affärsman som helst. Att han handlade i död och förintelse verkade inte för ett ögonblick beröra hans samvete – men Carson insåg att det fanns en naturlig förklaring till det. Karl n saknade helt enkelt den varan. Men å andra sidan befann Carson sig själv inte i en sådan position att han kunde komma med några moraliska pekpinna.

Om Morrison och de Values verksamhet var klandervärd, så utgjorde han dess förutsättningar. Cary Carson, svärmorsidealet, både när det gällde utseende och karriär. För han såg bra ut. Reslig, välväxt och vältränad. Ansiktet var skarpskuret med blå ögon, rak näsa och markerad haka med antydning till underbett. Iklädd mörkbrun mockajacka, jeans, boots och basebollmössa såg han ut som en reklamaffisch för den amerikanska mannen. Men han var leverantören. Han, den framgångsrike yrkesofficeren och Vietnamveteranen, dekorerad vid två tillfällen, skändade nu sin uniform. Det hjälpte inte att han inte bar den. Skammen satt inte utanpå.

de Values dossier beskrev Stephen som vapenfixerad. Hans mognadsprocess gick inför omgivningens häpna ögon från att spränga tennsoldater med smällare till att använda dynamit på utedass med jämnåriga som crash dummies. Inför föräldrar och myndigheter log han bara sitt bleka leende. I de sena tonåren gick han ofta omkring med en pistol i byxfickan. En dag råkade dock pistolen gå av på ett sätt som dramatiskt förändrade de Values relation till det motsatta könet. Carson flinade för sig själv – de Value var det ende vite eunuck han kände till. Men en farlig sådan.

När den svarta Mercedesen svängde upp och bromsade in framför jaktstugan gick de Value generalen till mötes. Det var hans kontakt. N'kumo ville att de Value skulle förse honom med de resurser han behövde för att en gång för alla krossa gerillan, störta grannlandets regering och ersätta den med egna marionetter. Åtta jaktplan, femtio tusen automatvapen och ett ton napalm skulle räcka – om man toppade det med en mindre arsenal biokemiska stridsmedel, främst giftgas. Det sista var det viktigaste, det skulle garantera framgången men hade samtidigt varit det knepigaste att få till. Men utan den komponenten, ingen affär. Nu hade de Value lovat att det kunde arrangeras via några gamla

öststatskontakter, bara summan var det rätta. Och pengar hade N'kumo gott om. Det hade man när man hade nyckeln till ett oljeproducerande lands statskassa.

N'kumo satt kvar i baksätet och drog läpparna över de vita tänderna till ett i hans egna ögon sardoniskt leende. Att det fick honom att se korkad ut fanns det ingen som vågat tala om. Chauffören hoppade ut, sprang runt bilen, öppnade dörren och gjorde ställningssteg.

General Alexander N'kumo steg ur bilen med den värdighet som tillkom ett lands högste militäre befälhavare. Olyckligtvis snubblade han på säkerhetsbältet och dök raklång i gruset framför trappan.

* * *

Den svarta Mercedesen försvann i ett dammoln nedför vägen och de tre männen återvände in i stugan.

Trots den inledande malören, där Jim Morrison bet läppen blodig för att inte börja gapskratta, hade förhandlingarna gått i lås. Saken var klar, en ”order” på sexhundra miljoner var i hamn. Genom ett telefonsamtal från de Value hamnade den sista pusselbiten, de biokemiska vapnen, på plats. Carson hade försäkrat att den dubbla

bokföring av vapenlagren han och hans hantlangare under en längre tid sysslat med nu möjliggjorde uttag av resten av den arsenal som krävdes.

”Såg ni hur den där svarta apan dreglade när han fick klartecken för gasen?” Morrison krökte sina smala läppar i en föraktfull grimas. Ingen kommenterade hans rasistiska formulering. Stephen de Value ryckte på de smala axlarna. Hans slätrakade ansikte var uttryckslöst.

”En utmärkt kund med pengar i plånboken.”

”Han tänker att ställa till med en massaker. Varendra by utefter gränsen kommer att bli utplånad!” Gary Carson kände sig illa till mods.

”Hur han använder sin arsenal är inte vårt problem,” konstaterade de Value torrt. ”Däremot att säkerställa leveransen. Och det ligger på dig, Carson. Vi har inte råd med några misstag.” de Values bleka stenkulor till ögon vilade på Carson, det outtalade hotet var naket. Gary Carson öppnade munnen men stängde den igen och nickade bara.

”Vad spelar det för roll? Nåra tusen svartingar mindre. Låt dom ha ihjäl varandra för helvete, så slipper vi.” Morrison spottade pricksäkert in i den öppna spisen.

Gary Carson sade ingenting. Han hade ingen lust att gå i svaromål med någon av dem.

Dessutom fanns det inget att säga. Han hade vetat vad han gav sig in i från början. Det var bara det att nu, när det hela blev mer konkret, så förmådde han inte hålla samma teoretiska distans som tidigare. Men det var som de Value sade – nu var det för sent att backa ur. Inom sig förbannade Gary Carson den händelseutveckling som fört honom dit.

* * *

Det började med att hans Vietnamgeneral fick en hjärtattack på ett suspekt nöjesetablissemang i New Orleans. Några veckor senare stod Gary Carson öga mot öga med sin nye chef, ett försvarsstabslejon med bläck i ådrorna och budgetsiffror i ögonen. Han kom utan förvarning instolpande en förmiddag, rak i ryggen som om han hade ett kvastskäft uppkört i röven. Arrogant slängde han stabsordern på skrivbordet. Karriärfascismen lyste hur hans ögon, den smala munnen var dragen till ett leende som var avsett att bara anas. Carson var säker på att det gick för honom.

Sedan följde en ”omorganisation” som i ett penndrag gjorde Carson överflödig. Spiken i kistan levererades tillsammans med det slutliga hammarslaget. I ett brutalt uppriktigt samtal fick

han höra att hans militära karriär gjort halt, någon ytterligare befordran kunde han glömma. Han fick visserligen behålla sin överstegrad men i realiteten innebar hans slutliga tjänstgöring att han skulle bli ett slags förgylld lagerförman vid en av armens lokala vapendepåer för utranterat material, för vapen på väg till skrotning eller demontering. I Ohio, dit han omedelbart förflyttades.

I början hade han med militär lojalitet svårt att beska pillret, även om han sköljde ned den med försvarliga mängder whisky. Efter ett tag insåg han dock vidden av det som hänt. Han hade att se fram emot att tillbringa återstoden av sina dagar i en gudsförgäten håla och med arbetsuppgifter som innebar en långsam, mental död. Då dök Frestaren upp i form av en cynisk, armsvettssluktande sergeant, ansvarig för den administrativa sidan av depån, främst lagerbokföringen.

I början intog sergeanten en formell och avvaktande hållning till sin nye chef, men efter några månader – uppmuntrad av Carsons växande frustration – började antydningarna komma. Först förklädda i form av klagomål över de bristande lagerrutinerna och den undermåliga kontrollen, sedan med allt tydligare hänvisning till vilka möjligheter detta innebar för en person med

”administrativ talang”. När sergeanten slutligen lade fram ett ”tänkbart scenario” och redovisade den ”tänkbara” storleken på ”svinnet” var Carson fast.

I över ett år såg sergeanten till att lagerredovisningen ”balanserades” samtidigt som vapen fördes över till officiellt nedlagda bergrum och andra förvaringsställen. De var överens om att inte hålla på och småhandla utan göra ett fåtal men stora klipp. Det här skulle bli det första, det största – och i Carsons sinne det sista. För den här affären skulle möjliggöra en ekonomiskt tryggad framtid i första klass och ta honom ur skiten han satt i. Carson tittade på sina medbrottslingar.

Om han inte fastnade i en ny, förstås...

* * *

Plötsligt brast det för McDullen. Han reste sig från stolen och höjde ett anklagande pekfinger mot Gary Carson.

”Det där är högförräderi! Jag ska se till att du får sitta resten av ditt liv bakom galler!”

Även fader O’Reilly såg tagen ut men höll upp en hejdande handflata.

”Och hur ska det gå till? Inget av det som framkommer härinne eller som en följd av det, är användbart som bevis i en domstol. Civil eller

militär. Sätt dig, Patric, Gary kommer snart att stå inför en högre domare.” O’Reilly tittade på Gary Carson och tillade: ”Jag måste säga att det där nog blir svårt att svälja, även för Honom.”

Honda såg närmast lättad ut.

”Ja, jämfört med det där är mitt fall en baggis.”

Gary var blek men samlad.

”Om det nu är Han som kommer.”

”Vi tvivlade också – men det fick vi inte göra länge.” Det var Alan som talade – och det tänkte han fortsätta med.

KAPITEL 6

NATIONAL RADIO ASTRONOMY OBSERVATORY, HOUSTON, TEXAS

DET FANNS INTE ett instrument, dataprogram eller en rutin som inte kalibrerats, kontrollerats och trimmats. Alan Boulder var både utarbetad och uttråkad

De tre senaste dyggen hade inneburit en beredskapsnivå som krävt att all personal gått på högvarv. Orsaken till detta var den invasion av säkerhetsfolk som rymdkontakten lett till. Som myror hade de svämmat över tröskeln: CIA, FBI, MST och minst lika många bokstavskombinationer till. Och flitiga som insekter hade de installerat avlyssningsanordningar, krypteringsapparater och avsökningsinstrument, släpat in faxar, kopiatorer, radioapparater och telefoner. Som kronan på

verket upprättades direktlinjer till presidenten och försvarsministern. Golvet såg ut som ett ormbö av kablar och sladdar, observatörsrummet som en tonårsförälders mardröm. Unga, vältränade män med tuffa ansikten och irrande blickar gick och stod överallt, det var trångt om saligheten. Något som Alan Boulder förbannade, dels för den fullständigt idiotiska bakgrunden – höjd beredskap i miljarder år slog nog alla paranoidea rekord! – dels för att han inte hade haft många minuter över för sin kurtis – och sist men inte minst, för den ökade konkurrensen. Även irrande agentögon fastnade på kvinnliga former. Men med Carmela verkade det till Alans förvåning fungera ändå.

Han hade rast och hade just intagit en lagomt manlig, nonchalant pose vid ena kortväggen när Carmen passerade honom, plötsligt tvärvände och viskade:

”Torsdag, Ramada Inn, halv sju.”

Alan gjorde en överhalning med muggen och höll på att välta vattenkylaren. Precis när han återfått kontrollen över sina reflexer och upphörde med att blöta ned sina lackskor, hände det igen. Rösten från rymden återkom. Den här gången hördes den klart och tydligt.

”Hallå Jorden. Jag har nu kommit ur störningsområdet i den här delen av rymden. Ni

bör kunna höra mig även om jag inte kan höra er beroende på er outvecklade teknik.” Alan tappade hakan och lät åter vattenmuggen droppa på sina skor. Stationschefen spurtade till en av sändarna och höll på att springa omkull honom. Detsamma gjorde minst tjugo andra personer, det var som en skenande buffelhjord.

”Jorden, här, vi hör er! Vilka är ni? Varifrån kommer ni?” Men rösten fortsatte utan att ta någon notis om stationschefens framflämtade frågor.

”Det är ändå glädjande att ni kan kommunicera i rymden – annat var det förra gången jag besökte er för sisådär en tvåusen år sen, er tideräkning.”

Men stationschefen gav sig inte, han höll mikrofonen i ett grepp som fick hans knogar att vitna. I ena tinningen pulserade en blodåder. Alan fruktade att stationschefen antingen skulle knäcka mikrofonen eller ett spränga ett blodkärl.

”Identifiera er! Uppge er position!”

”Helvete!” Det var en av armens säkerhetsofficerare, en benrangelsmal och evigt tuggummituggande major vid namn Zack Darlington som yttrat sig. Han pekade på en av TV-monitorerna som hängde i ett hörn. Bilden på CNNs reporter hade ersatts av ett flimmer, men ljudet gick fram, klart och fullt hörbart – rösten från rymden.

”Nåväl, jag tänker komma och besöka er, kolla läget, kan man säga. Jag räknar med att titta förbi om ungefär en vecka, jag har några andra platser att besöka först.”

Darlington rusade fram till fjärrkontrollen och zappade vildsint mellan TV-kanalerna. Halvkvävda eder hördes nu också från flera av de övriga säkerhetsmännen. Alla kanalerna såg ut som CNNs – och alla hördes lika bra.

”Innan jag landar kommer jag att ta ytterligare en kontakt med er och då på ett bättre kommunikationsavstånd. Vi behöver diskutera arrangemangen runt min mottagning, he, he. Klart – slut, tror jag ni brukar säga.”

I samma ögonblick som rösten tystnade återvände bild och ljud på TV-monitorn. CNNs nyhetsankare såg förvirrad ut, hon tittade åt vänster och höger så att hennes perfekta frisyr kom i oordning men innan hon såg in i kameran strök hon till håret.

”Det verkar som att vi för ett tag tappade kontakten med våra tittare. Anledningen är oklar...” Hon blev avbruten av röster från höger och vänster, igen började hennes huvud rotera. När hon åter vred huvudet mot kameran lyste upphetsningen i hennes ögon.

”Både vår satellit och andra stördes – eller rättare sagt, togs över av en kraftig sändning.

Samma sak hände för några dagar sedan, men under betydligt kortare tid. Vi tillfrågade myndigheterna om orsaken till det inträffade, men fick bara bortförklaringar. Och nu förstår vi varför. Det budskap ni hörde kom inte från någon identifierbar källa.” Hon tystnade och fuktade läpparna, sedan fortsatte hon: ”Det kom inte ens från vår planet.” Åter hejdade hon sig och tittade åt vänster innan hon fortsatte: ”Det ser ut som om vi fått kontakt med en utomjordisk existens! Vi återkommer med mer information om den här extraordinära händelsen så snart vi kan!” Hon försvann ur rutan och ersattes med ett reklamslag för Nike. Vilket var rätt träffande, tänkte Alan, för Darlington såg ut som om han just fått en sko i ansiktet.

”På radion också – på alla stationer!” De var en av operatörerna, en country- and westerndigande Dakotabo som alltid hade en liten transistor påslagen och stående bredvid sig, som hojtade. Darlingtons ansiktsfärg hade vid det här laget gått över från likblek till pionröd.

”Helvete!” upprepade han och stormade ut ur rummet, tätt följd av halva buffelhjorden. Darlingtons sorti tycktes förlösa de övriga, en febril aktivitet utbröt. Alla operatörer kastade sig över sina instrument, telefoner började ringa, chefer sprang omkring och röt ut order. Ett

hysteriskt diskuterande mellan olika människor höjde successivt ljudnivån tills stationschefen ingrep.

”Tystnad!” Hans grova stämma skar genom rummet, alla hoppade till. ”Rapport!”

En efter en upprepade operatörerna samma sak. Avståndet var stort, fortfarande från bortom vårt solsystem men betydligt närmare än det förra budskapet. Cirka två tredjedelar närmare. Vilket var vetenskapligt omöjligt, ett avstånd som det borde ta åtta miljarder år att avverka hade i så fall tillryggalagts på några dygn. Stationschefen rörde inte en min men blodådern vid hans tinning började likna en levande mask med matsmältningsproblem.

”Andra stationer?”

Via satellit kom bland annat från Maxplanck i Bonn och från Arsibo i Puerto Rico bekräftelse på uppgifterna. Stationschefen gick fram till en av telefonerna och ryckt till sig luren.

”Ge mig presidenten!”

I samma ögonblick återkom rösten från rymden:

”Jo, jag glömde säga en sak – det är Gud som talar. Ciao!”

Den här gången blev det dödstyst i rummet men alla uppfylldes av samma tanke.

Ciao?

* * *

”Skulle Gud skulle vara italienare?” Honda såg förvånad ut, han kliade sig i den röda kalufsen.

”Så där uttrycker sig väl inte Gud!” I Garys ansikte syntes ohöljd skepticism.

”Precis!” Alan Boulder nickade eftertryckligt. Fader O’Reilly noterade avundsjukt att inte ett mjäll föll på Alans axlar. ”Det var ingen som trodde på det där – men frågan kvarstod: vem, eller vilka, var det?”

”Det frågan ställde även vi i regeringen oss,” sade McDullen.

KAPITEL 7

WASHINGTON DC

JORDBRUKSMINISTER PATRIC MCDULLEN lade på telefonluren och började högljutt suga på en anilinpenna.

Han hade just blivit utskälld av jordbruksutskottets mäktige ordförande Malcolm Franklin, en tidigare sydstatsguvernör med lika hett temperament som oförsämd vokabulär. Statssekreterare Simon Bacon betraktade med sitt outgrundliga ansikte McDullen och visade inte med men min att sörplandet från McDullen höll på att driva honom till vansinne.

McDullen visste att det var Simon som låg bakom Franklins telefonsamtal, men det var inget han kunde göra något åt, lika lite som åt det beslut han försökt förhala. Som Franklin påpekat skulle det vara tjänstefel att inte fullgöra det

ingångna avtalet om vetebränningen. McDullen suckade uppgivet, tog ut pennan och drog åt sig dokumentet när hans sekreterare åter slet upp dörren – den damen måste ha något Freudianskt emot dörrar, tänkte McDullen – och lät åskan mullra:

”Krismöte! På stubben!”

Den här gången behöll McDullen greppet om pennan, sköt ifrån sig papperet och smet ut genom dörren. Simon Bacon bestämde sig för att undersöka om utomjordingarna skulle kunna tänka sig att acceptera hundra kilo extra barlast när de for.

Det borde vara en förhandlingsfråga.

* * *

”Kolla läget! 'Ciao!' Det är klart att det är en fälla! Dom kan ha spionerat på oss i årtal. Ufon har ju inrapporterats i över hundra år.” Forsvarsministern gav socialministern en ilsken blick och klippte med handen i luften som tecken på att han inte ville bli motsagd.

Forsvarsministern kände sig jagad, hade han anförtrott McDullen ute i korridoren. Infiltration föregick alltid invasion.

”Se bara på Arkiv X, vem som helst kan vara köpt av utomjordingarna!”

Tänk om besökarna redan infiltrerat regeringen? McDullen hade mot sin vilja smittats av försvarsministerns misstänksamhet.

”Jaha,” avbröt socialministern vasst. När kärringen äntligen vaknat och engagerade sig var det i fel fråga, tänkte McDullen. Hon kanske tillhörde dom? Var hon inte lite konstig? Annorlunda på något sätt? Han gjorde en kraftansträngning för att behålla sin objektivitet när socialministerns gnisslande röst fortsatte att klösa mot hans trumhinnor.

”Från vilka officiella källor kommer dom här uppgifterna? Har inte försvaret konsekvent förnekat existensen av ufon, hävdad att dom haft 'naturliga' förklaringar?” Socialministern härmade försvarsministerns klippande hand, det framgick med önskvärd tydlighet att hon helst velat träffa honom över skallen med den. Försvarsministern gjorde en taktisk reträtt.

”Nationens säkerhet har inneburit att mörkläggningar förekommit, det medges. Men nu står vi inför ett nytt läge. Dom är på väg hit, enligt alla rymdcentra med oerhörd hastighet. Hotet är konkret och öppet, vi måste vidta nödvändiga åtgärder. Vi måste gå till 'läge Röd' över hela linjen och rikta våra vapen mot det nya målet.”

”Jamen, tänk om det verkligen är Gud som kommer?” McDullen hade kunnat bita tungan av

sig, det bara slank ur honom. Han stoppade snabbt en penna i munnen. Allas ögon granskade honom, särskilt försvarsministerns. Fan också, tänkte McDullen, nu misstänker han väl mig också.

”För helvete!” dundrade försvarsministern men hejdade sig när blickarna nu riktades mot honom – fulla av förebråelse. Han harklade sig och såg skuldmedveten ut innan han fortsatte:

”Tanken är absurd! Om Han existerar, varför skulle Han komma hit? Och i egen hög person, eller vad man ska kalla det. Och varför just nu?”

”På varje fråga finns ett gångbart svar.” Miljöministern, en allvarstygnd och lågmäld man med skalligt hjässa, vilket han kompenserade med långt hår från öronen och ned över axlarna, talade sakta och med korrekt grammatik. Han var före detta universitetsprofessor i juridik och hade rykte om sig att vara lite underlig. På hans meritlista fanns såväl några år i ett tibetanskt munkkloster som en kortare sejour som magiker hos en kringresande cirkus. Hans avlånga hästansikte med mörka skuggor under ögonen fick honom att se ut som nidsbilden av en begravningsentreprenör. Men han var utan tvekan mycket intelligent och känd för att oavsett ämne alltid hålla sig lugn och saklig – och kontrollera det finstilt. Nu verkade han inte vara riktigt sig

själv, på överläppen glänste en svettdroppe. Han räknade på fingrarna.

”Ett – i egen hög person. Vem annars? Jesus? Vi kanske inte skulle spika upp honom på korset den här gången, men definitivt placera honom på något mentalsjukhus. Ni hörde ju själva: '..förra gången, för nästan tvåtusen år sedan'. Vis av skadan har Han valt att den här gången komma själv.” I miljöministerns röst fanns spår av rörelse. Ingen i rummet sade någonting men presidenten bleknade märkbart. Nackhåret började se ut som ett skatbo.

”Två – varför just nu? I den takt vi bryter ned ozonlagret, förgiftar vår atmosfär och våra jordar, överbefolkar och exploaterar planeten lär det inte dröja mer än två- till trehundra år förrän den är obeboelig och vi utplånat allt liv. Så Han kanske inte vill vara för sent ute.” Miljöministern avbröt sig och tog en klunk vatten ur glaset framför sig. Alla stirrade som hypnotiserade på honom.

”Tre – varför? Motivet?” Hittills hade han talat rätt ut i luften men nu fäste miljöministern sina ljusblå ögon på försvarsministern.

”Har du hört talas om Den Yttersta Dagen? Om Räkenskapens Tid? Han kanske tycker att det är dags för en storstädning.” Åter tog miljöministern en klunk ur glaset, satt ned det och suckade tungt.

Stämningen i rummet var tryckt, de flesta satt med blicken i bordet. Till och med försvarsministern såg lite tagen ut men han ruskade på sig och gick till förnyad attack.

”Har du blivit Bibeluttolkare nu också?” Han reste sig upp och slog ut med armarna. ”Se på varandra, det är just den här reaktionen dom vill skapa! Förvirring, tvehågsenhet, handlingsförlamning – det är som att läsa kapitel ett i Handboken för Psykologiskt Försvar!”

”Antagligen är den enda litteratur du har på nattduksbordet.” Socialministern lutade sig fram, munnen var sammanbiten, i hennes ögon dansade vrede.

I samma ögonblick ringde presidentens telefon. Han ryckte till sig luren, lyssnade och lade på. Han lutade sig framåt och rynkade pannan, något han brukade göra. Han inbillade sig att det gjorde att han såg mer statsmannalik ut.

”Säkerhetsrådet har enhälligt – visserligen efter häftig debatt – beslutat att samtliga kärnvapennationer ska gå till högsta beredskap och rikta sina missiler mot rymden.” Den tystnad som följde på presidentens kungörelse avbröts bara av ännu en djup suck från miljöministern. Och av pressekreteraren, en ung kvinna med blont hår och tunga glasögon. I vanliga fall deltog hon inte i överläggningar på den här nivån, men

utomjordingarnas ankomst var ju minst sagt offentlig och krävde intensiv kommunikation med media.

”Vad ska vi säga till pressen?”

”FN läcker som ett såll, det löser sig självt.”
Försvarsministerns tonfall sade allt om hans uppfattning om det internationella organet.

”Jag menar, det här med 'Gud', hur ska vi förhålla oss till det?”

”Jag tänker inte dementera Hans ankomst!”
Presidenten var inte oberörd av miljöministerns domedagsprofetia, längst bak i nacken fladdrade en bild av Skärselden förbi. Han tyckte plötsligt att hans fotsulor kändes ovanligt varma.
Pressekreteraren fortsatte:

”Om jag får komma med ett förslag, så föreslår jag maximal öppenhet i kombination med stor försiktighet. Vi måste hålla allmänheten välinformerad för att motverka kollektiv hysteri.”

”Hysteri!? Vad är det för dumheter?”
Försvarsministerns aldrig sinande koleriska humör gjorde sig åter gällande men den här gången fick han finna sig i att bli ignorerad.

”I direkt samband med det sista meddelandet från rymden har över hela världen ett stort antal trafikolyckor rapporterats. Folk blev helt enkelt chockade, bara på Autobahn i Tyskland resulterade det i ett antal seriekrockar med över

tre-tio döda. En marginell uppgång i antalet självmord har också noterats, framför allt i Skandinavien och andra så att säga mer 'ateistiska' länder. Smärre upplopp har brutit ut, oftast ledda av mer eller mindre extrema, religiösa sekter. Men i övrigt verkar folk hålla sig lugna, dom avvaktar – men det råder en spänd stämning världen över. Grogrunden för rykten är optimal, vi måste motverka varje försök till desinformation.”

Presidenten nickade.

”Det låter bra. Förresten, vi beslutar så. Gör det.” Han såg förvånad ut, insåg att han faktiskt fatta ett eget beslut. Uppmuntrad av sin djärvhet fortsatte han: ”Lägg korten på bordet. Meddela allmänheten att vi höjer vår beredskap men också att vi håller alla möjligheter öppna – till och med Hans ankomst. Och att dom bör göra detsamma.” Riktigt varm i kläderna höjde han rösten: ”Uppmana media att ta sitt ansvar, att inte bidra till kollektiv panik. Men det skiter väl dom i. Det ger ju rubriker.” Presidenten reste sig tvärt som ett tecken på att seansen var slut. Men socialministern tog sista ordet.

”Det enda goda Guds ankomst hittills fört med sig är alltså att ingen regering längre vågar föra sitt folk bakom ljuset. Well, jag antar att man får vara tacksam för det lilla.”

Jävla kärring! tänkte McDullen när han gick mot dörren men blev omedelbart illa till mods på grund av sitt epitet. Vad är det med mig? tänkte han men besvarade i samma ögonblick sin egen tysta fråga.

Tänk om det är sant?

* * *

”Tanken började slå rot hos oss, ungefär som en begynnande förkylning,” sade McDullen. ”Den ende som var vaccinerad, var försvarsministern. Men fortfarande var tvivlet den dominerande känslan, trots att försvarsberedskapen höjdes.”

”Gamle, pålitlige Kalsongrycket,” fnös Gary. ”Skjut först och fråga sen.”

Fader O’Reilly såg beklämd ut. Tanken på att Guds ankomst till Jorden möttes med osäkrade förintelsevapen gjorde honom dystert. Förra gången var det tråkors, spik och hammare, nu långdistansrobotar. Socialministern hade i sanning rätt, trots tvåusen år av social och teknisk utveckling verkade mänskligheten moraliskt inte ha tagit många steg framåt. Han smög ned handen i fickan och tittade på klockan. Detsamma gällde gruppen och tiden gick.

”Vad är det du vill bekänna inför Gud, Patric?”

”Det var liksom inte läge för att ta upp frågan om vetet på det där regeringssammanträdet, men jag satt i en moralisk knipa.”

”Moralisk knipa! Vicket dösnack!” Honda viftade upprört med armarna. ”Du ska inte komma här och snacka om knipa!”

KAPITEL 8

NEW YORK

NICK SALVATORE, EN gänglig italienare med tangorabatt och förkärlek för ornamenterade stövlar var den som hade samlat gänget och planerat bankrånet. Han var hjärnan, åtminstone den av dem som hade mest av den varan.

Honda hade träffat honom första gången på en av de öppna anstalterna, där Honda avtjänade några månader för sin senaste bilstöld. Nick satt inne för handel med falska obligationer och tillbringade månaderna före sin frigivning på en mindre ”hård” anläggning. Det var också Nick som senare hittade gömstället.

Han hade bokstavligen snubblat över det. Kraftigt berusad på whisky och amfetamin hade han av naturen tvingats gå in på en ödetomt. När

han mot en nedklottrad vägg utträttat det han måste och skakade av tog fyllan överhanden.

Nick rasade baklänges nedför en kort trappa, slog igenom en masonitskiva och landade på baken i en kolsvart källargång. När han svärande kom på fötter och kontrollerat att flaskan i innerfickan var OK såg han att det längst bort i källargången bakom en massa bråte fanns en dörr. Driven av en obestämd känsla vacklade han ditåt, sparkade med foten undan tomlådor och plankor, öppnade dörren – bara för att upptäcka att det bakom den fanns ytterligare en dörr. Det var en skyddsrumsdörr med gammaldags järnkrampor till handtag. Med visst besvär fick han upp dörren och tände sin cigarrettändare.

Först trodde han att han hamnat i en gammal gangsterfilm från trettioalet. Han undslapp sig en spritdoftande suck och råkade blåsa ut tändarens låga. Svärande fick han eld på den igen och justerade upp lågan. I det fladdrande skenet såg han det som en gång måste ha varit en illegal spelhåla. Försiktigt tog han några steg in i rummet och släppte ut en låg vissling.

Utefter ena väggen tronade en lång bardisk, mitt i rummet stod två pokerbord med gröna dukar och snett till vänster ett roulettbord. På pokerborden fanns kortlekar, spelmarker låg i prydliga travar vid rouletthjulet – till och med baren såg ut att

bara ha stängt kvällen innan. Glas hängde från ställ ovanför disken, flaskor stod i prydliga rader under en väggspegel. Allt var täckt av ett fint lager av damm men i övrigt intakt. Trots sitt berusade tillstånd insåg Nick vad han snubblat över – det perfekta gömstället.

Han visste att kvarteret var utdömt sedan flera år och att det byggkonsortium som skulle ha sanerat området gått i konkurs. Men det bästa av allt var att det dessutom var ingenmansland – inget gäng i södra Bronx gjorde anspråk på territoriet, vilket var anledningen till att Nick överhuvud taget vågade ta genvägen hem till sin lya i korsningen mellan 139:e och Willis Avenue. Nick brände sig på tummen och tappade tändaren på golvet. I mörkret kunde han inte hitta den men trots allt se tillräckligt för att ta sig ut genom dörren. Han lade tillbaka lite bråte, satte noga tillbaka masonitskivan och gick därifrån.

* * *

De följande nätterna smög han dit med några tältsängar, ett par kastruller, tre lådor med konserver, dunkar med färskvatten och ett spritkök. Plus femtio askar med stearinljus. Först efter att i skenet från ett av stearinljusen noggrant ha mörklagt det enda lilla källarfönstret prövade

han elljuset – men icke. Efter ytterligare svettiga nätter, en massa smygande och kånkande hade han fått dit tio fulladdade bilbatterier, ett litet kylskåp och som kronan på verket en 15-tums bärbar TV. Och nu satt de där.

”Hur länge måste vi ligga här och fisa? Det ha' ju för fan gått tre dar!” CC, eller Criss Cross som han kallades, kastade en tom ölburk mot bardisken där inga flaskor överlevt. CC hade fått sitt namn dels för det korsliknande knivärr han bar tvärs över sitt svarta ansiktet, ett minne från hans uppväxt i Södern och från Ku Klux Klans påhälsning i hans barndomshem, dels för sin extrema skelögdhet. Han öppnade och slöt sina stora händer och fnyste irriterat – en känsla han delade med Lenny Torres, en av Nicks bekanta från senaste kåkrundan. Lenny låg på en av tältsängarna och krefsade ur de sista haschresterna ur sin pipa. Hans närvaro berodde uteslutande på att han kunnat skaffa fram rånarpuffrorna. I övrigt var han inte mycket att räkna med, han hade knarkat bort det mesta av sina hjärnceller. Numera tog det honom en bra stund att räkna ut vad som var fram och bak på kalsongerna. Lenny klickade nervöst med tungan och pillade sig i det finniga ansiktet.

”Fan, nu e're slut på rökat. Ja' måste ut och deala!”

Det var bara Honda och Nick som var något så när avspända där de satt på golvet och tittade på en repris av Ricki Lake Show. Programmet hade rubriken ”He looks like a jerk – so how come he gets the beautiful girls?”

”Tagga ner, grabbar!” Honda följde med spännt intresse det som sades, han tyckte ämnet var högintressant. Men CC tog inga order av Honda.

”Va fan, ja' vill ...”

”Håll käften, CC. Och du med, Lenny. Nick höjde inte ens rösten, det behövdes inte. Ingen av dem ifrågasatte hans ledarskap. Nick var snabb med både knytnävarna och kniven. ”Vi ligger lågt tills vi fått ett bättre pris. Tjugo cent per dollar är ju för fan rena rånet!” Ingen stördes av liknelsen, han slog ut med ena armen mot röran av tomma konservburkar, papper, tomflaskor och skräp.

”Och städa upp, för helvete! Det ser ut som en jävla knarkarkvart här!” I samma ögonblick började TVn flimra. Honda sträckte sig mot fjärrkontrollen men innan han hann göra något kom meddelandet från rymden. Sedan var Ricki Lake tillbaka med sitt mer jordnära budskap. Honda satt stum, han pekade på TVn med uppspärrade ögon. Nick skrattade till.

”Ett gammalt trick. Det där körde Orson Welles med i radion redan på trettioalet. Snart kommer nån reklam.” Han tittade skrattande på de andra.

”Ni gick väl inte på det?” CC och Lenny förnekade energiskt sanningen och stämde in i skrattet.

Honda satt fortfarande med hängande haka. Han hade aldrig hört talas om den där Welles och fattade ingenting. Då kom den andra delen av budskapet.

Lenny och CC som fortfarande skrattande försökte bluffa varandra medan Nick drev med dem, vek sig i skrattekramper när Guds namn nämndes. Nu om någonsin var de övertygade om att Nick haft rätt, att någon drev med tittarna. Men inte Honda. Han var likblek i ansiktet och genomförs av en kall rysning.

På något sätt visste han att det var sant. Kanske berodde det på dom präglingar han fått på det katolska barnhemmet, dit det sociala transporterat honom vid åtta års ålder efter det att hans crackrökande och horande mamma slutligen blivit mördad. Han hade visserligen rymt från barnhemmet vid tolv, faktiskt veckan efter konfirmationen och sen vandrat från institution till institution tills han var arton och dom tvingades släppa taget om honom – men minnena från de katolska systrarnas evangelium satt kvar, utgjorde en del av hans väsen. Och O’Reillys predikan den där konfirmationsdagen kom han fortfarande ihåg. Honda tvivlade inte, budskapet

från rymden kom från Gud. Och nu satt han här, med bytet från bankrånet bredvid sig. En tjuv. En förtappad. Han måste göra nåt, men vad? Svaret var givet – lämna tillbaka bytet, anmäla sig hos polisen och ta sitt straff. Först därefter skulle han få Guds förlåtelse. Men om han försökte sig på nåt sånt skulle både CC och Lenny knäppa honom, det var han övertygad om. Och utan att ha försonats med Gud skulle han automatiskt hamna i Helvetet. Honda drog upp knäna mot hakan och stirrade med tom blick mot TV-rutan.

Domedagen var nära ...

* * *

”Det kallar jag en knipa!” Honda såg mäktigt belåten ut, för honom hade syndabekännandet tydligen gått över i något slags tävling och nu hade han minsann satt Patric på plats. Men sedan erinrade sig Honda Garys situation, slog ut med handen och tillade med mindre kaxig röst:

”Fast det är klart, jämfört med din ...”

KAPITEL 9

BETHEL, MAINE

ÖVERSTE GARY CARSON satt i sin bil när han på radion hörde musiken avbrytas av rösten från rymden. Först rynkade han bara pannan och skakade på huvudet. I kampen om lyssnarsiffrorna tycktes det inte finnas några gränser för radiostationernas uppfinningsrikedom. Förutom de allestädes närvarande frågesporterna, auktionerna, paneldebatterna och kändisintervjuerna fanns numera också gay-timmen, kvasijuridiska ”skilsmässodomstolar” och bekännelseprogram av typen ”jag-ströp-min-katt-när-jag-var tolv” – eller värre. Carson böjde sig fram och bytte kanal bara för att mötas av en nyhetsreporter, som upprört bredde ut sig över ”kontakten med utomjordingarna”. Carson lät radion fortsätta att automatiskt söka över ett tiotal

av stationerna innan han insåg att något ovanligt höll på att hända.

Carson tog fram sin mobiltelefon för att ringa basen. Då brusade det till i radion igen, nyhetsreportern försvann och rösten tillkännagav sin identitet. Carson gav från sig ett ofrivilligt, kort skratt men slutade tvärt.

Det fanns två alternativ – det var sant, en tanke så absurd att han inte ens orkade fundera på konsekvenserna. Eller det var en bluff, en klumpig manöver bakom vilken det måste ligga ett motiv, sannolikt fientligt. Carson insåg också att den senare tolkningen för försvarsmakten var den enda tänkbara, särskilt med Kalsongrycket som försvarsminister. Dessutom skulle militärledningen inte missa en sådan fet chans att förstärka hotbilden och därmed understryka värdet av sin egen existens. Särskilt inte i budgettider.

Därmed var också de militära åtgärderna uppenbara. Höjd beredskap. Mobilisering. Automatisk uppgradering av förråden, förflyttning av material, aktivering av vilande resurser. Och inspektioner. Förbannat! Han återupptog sitt avbrutna försök att kontakta omvärlden.

Och mycket riktigt. Av vakthavande fick han höra att alla permissioner var indragna och att all

personal omedelbart skulle återvända till sina förband. Ingen generellt höjd beredskap hade ännu befallts – annat än för vissa nyckelförband – men det var bara en tidsfråga. En sådan order kunde komma med kort varsel, ansåg officeren. När Carson frågade efter sin sergeant fick han veta att denne satt i ett stabsmöte.

Carson lade på och bet sig i läppen. Det betydde antagligen att sergeanten satt på mässen och drack öl. En oslagbar defensiv taktik när det krånglade till sig, hade han ogenerat hävdat. Carson befarade att det förhållningssättet när det gällde det här problemet kunde sluta i en katastrof.

Han tryckte pedalen i botten och brakade iväg nedför bergssluttningarna i förhoppning att varken Gud eller delstatspolisen såg honom.

* * *

”Även om inte Gud såg mig, så gjorde delstatspolisen det. Jag hann inte mer än några kilometer från Bethel förrän en av vägpatrullerna haffade mig. Det resulterade i en stunds förnedrande ödmjukhet inför en snorvalp i cowboyhatt och läderstövlar – plus en saftig böteslapp. Men det var bara början. När jag sedan kom till flygplatsen var det fullbokat, överbokat, rena kaoset. Jag fick vänta i tolv timmar innan jag

kom med på ett flyg. När jag bordade planet såg jag framför mig hur en patrull från militärpolisen väntade på mig vid framkomsten.”

”Det hade bara varit rätt åt dig!” McDullen visade att han fortfarande var upprörd, han tyckte att det var hans skyldighet som regeringsmedlem.

”Det tillkommer endast Honom att döma,” förmanade O’Reilly milt, men höll i tysthet med McDullen. Det Gary gjort sig skyldig till var i grövsta laget.

”Osäkerheten var värst. Min sergeant hade gjort sig oanträffbar, jag ringde förbanne mig var femte minut. Strax innan batteriet tog slut fick jag höra att beredskapen höjdes ytterligare en nivå. Och hela tiden hade jag en känsla av att tiden rann ifrån mig, att händelseutvecklingen accelererade.”

”Det är det minsta man kan säga!” inflikade Alan Boulder.

KAPITEL 10

NATIONAL RADIO ASTRONOMY OBSERVATORY, SOROCCO, NEW MEXICO

ALAN BOULDER DROG stålkammen genom sitt pomaderade hår. När han stoppade tillbaka kammen i innerfickan stötte han emot kondomförpackningen. Snart skulle han drunkna i Carmelas armar plus göra en massa annat han de senaste månaderna fantiserat om. Ramada Inn, hade hon sagt – och Alan hade kollat, rum var beställt.

Carmela hade de senaste dagarna burit sig åt som en löpsk hynda, nupit honom i baken i koptatorrummet, nafsat hans öra i hissen och vid flera tillfällen givit hon sugande kyssar som fått honom att kippa efter andan. Kanske hade närvaron av de många testosteronstinna ungtupparna till agenter påverkat henne. Alan

kände ett sting av svartsjuka. Men skit samma, tänkte han, det är i alla fall jag som får skörda. Den här gången verkar hon definitivt mogen att plockas. Alan rättade diskret till suspensoren som kändes ovanligt välfyllt. Själv var han övermogen.

Fast han hade inte känt sig likadan i morse när han såg in i sin hustrus ögon och pliktskyldigast kysst henne adjö. Faktum var att han känt sig ganska ruttan, en känsla han hade svårt att förtränga. Och inte hjälpte det att det dominerande samtalsämnet både i hemmet, på jobbet, ja överallt, de senaste dagarna rört sig runt samma frågeställningar: Var det Han som tänkte komma? Vad skulle då hända? Skulle syndarna kastas ned i Skärselden? Fanns det i så fall plats för alla? Och vad innebar egentligen ”synd” nu för tiden? Att stjäla? Varenda kotte stal ju kontorsmaterial, fuskade med deklARATIONEN och så vidare. Var det en fråga om hur *mycket* man stal? Var gick i så fall gränsen? Eller från *vem* man stal? Var det mer OK att stjäla från de rika än från de fattiga? Eller var att ljuga en synd? I så fall skulle det inte finnas en politiker kvar ... Och så vidare. Att äktenskapsbrott i biblisk mening var en synd, det insåg Alan men han intalade sig att det i dagens samhälle vore orimligt att strikt

tillämpa ett sådant gammaldags synsätt. I så fall skulle det bli trångt i Helvetet.

De flesta föredrog att skämta om frågan men under ytan fanns en rädsla som kunde anas, men som få vågade beröra – den låg som en svag odör över alla diskussioner. Det var omöjligt att inte bli påverkad, Alan var inget undantag. Men hans begär efter Carmela trängde undan alla ”om” och ”men”, sin hustrus ögon och sina egna tankar. När det gällde Carmela tänkte han inte med rätt huvud. Det han egentligen fruktade mest var att också hon skulle låta sig påverkas och i sista ögonblicket backa ur. Men det skulle han snart få veta.

Resolut reste han sig, drog in magen och gick för att skriva ut sig. Klockan var nittonhundra, hans avbytare hade kommit. Carmela hade gått för en timme sedan och väntade på hotellet. Då hände det igen och trots att de flesta varit med om det två gånger, trots att de alla ivrigt väntat på nästa signal, spratt de nästan ur skinnet.

”Hallå, Jorden!” Rösten gick fram utan störningar. ”Jag ligger nu på kommunikationsavstånd från er planet och har via era satellitsändare förstått att mitt tillkännagivande utlöst förvirring och oro – framför allt i form av tvivel på min identitet. För att lugna er alla och underlätta min ankomst

sänder jag er två budskap. Ett verbalt: hys ingen fruktan, jag kommer enbart med goda avsikter. Jag anländer om fem dagar. Det andra budskapet är visuellt. Titta upp mot er himmel.”

Som på ett snöre vreds allas huvud mot det stora panoramafönstret. I samma ögonblick syntes ett fladdrande sken, hela himlavalvet tycktes gunga till. En kvinna vid en av observationspanelerna gav till ett förskräckt pip. Sedan tonade ett gigantiskt ansikte fram – det täckte hela himlen, från horisont till horisont, oavsett åt vilken håll man tittade. Och det var ingen tvekan om saken.

Det var Guds ansikte.

* * *

”En glädjens dag!” utropade fader O’Reilly men var tämligen ensam om sin entusiasm. ”Även kyrkan hade sina tvivel, men åsynen av Hans ansikte förlöste oss.” Att det inte var hela sanningen höll fader O’Reilly för sig själv.

Vid den första identifikationen från rymden hade världens prästerskap delats i två läger – de som trodde och de som tvivlade. Tvivlarna anförde en i deras tycke självklar ståndpunkt: om det var Gud som var i antågande, varför hade Han inte vänt sig till de religiösa samfundens ledare,

till Hans ställföreträdare på Jorden? De som trodde ansåg att detta var ett förmätet synsätt. Guds visdom översteg människans förstånd, Han hade säkert sina skäl. Men det fanns hos många en outtalad men ändå närvarande, kollektiv känsla av att ha blivit förolämpade.

De kyrkliga ledarna världen över hade intagit en strikt neutral hållning, de hade inte vågat säga dopvatten. När Guds ansikte sedan tändes över himlavalvet, och dessutom i olika avbilder: Guds, Allahs, Jehovas, Shivas och Vishnas och kanske fler – det fanns uppgifter om att satanister såg Djävulens ansikte och att några dött av skräck, men uppgifterna var obekräftade – delades flocken i två nya läger: de som gladdes och de som räddes. Fader O'Reilly hade själv känt en skräckblandad glädje men framför allt oro: vad skulle komma att ske? Några mer konkreta utfästelser hade budskapen inte givit, tvärtom: ”besöka” – vad betydde det? Tänkte Han inte stanna, skapa Guds Rike på Jorden? Och ”kolla läget” – kom Han enbart som betraktare? Eller skulle Sanningens Svärd vina över Jordens folk? Och varför använde Gud ett så lite respektingivande språk?

Frågorna var lika många och betungande som de läger som uppstått, de intriger som spansks och de rykten som spreds. Och liksom församlingarna

vände sig till sina präster, vände de sig till sina högsta företrädare, krävde deras öra och vägledning. Ingen tog hänsyn till att de var lika vilslna som alla andra. Och det var lika illa inom andra trossamfund, O'Reilly hade varit i kontakt med såväl imamer som rabbiner. Det rådde snudd på anarki, om det ordet ens gick att använda.

Nåväl, kyrkoråden hade dock lyckats enas om ett antal områden där de skulle be om Guds vägledning och ta del av Hans visdom. Det var till exempel aktuella frågor om den enskildes samvete kontra övergripande påbud om livets okränkbarhet – respiratorer som stängs av för att avkorta ett grymt lidande, aborter som genomförs av medicinska skäl eller vid våldtäkter. Ett annat område var kvinnans ställning i kyrkans samfund. I frågor som dessa gick kyrkan och den övriga världen inte i takt, vilket undergrävde kyrkans auktoritet. Det gällde i ännu högre grad kyrkans vacklande inställning till kärnvapen och nedrustning, frågor som kanske tillsammans med överbefolkningsproblemet och användandet av p-piller var de mest brännbara ämnena när det gällde kyrkans trovärdighet. En annan fråga som inte stod på dagordningen men som ändå var levande för prästerskapet var: tänk om Gud själv i fortsättningen ville utse sina företrädare? Fader

O'Reilly skakade av sig detta otänkbara scenario och vände sig till Patric McDullen.

”Nu måste väl ändå regeringen ha förstått?”

McDullen satt och lekte med en guldkimrande reservoarpenna som han nu riktade mot O'Reilly.

”Regeringen ‘förstår’ ingenting, man fattar kollektiva beslut vid sittande sammanträde!”

KAPITEL 11

WASHINGTON DC

DET VAR DEFINITIVT ett annorlunda möte, tänkte McDullen. Inte bara för att ”Duvslaget” utvidgats till att omfatta samtliga fackdepartements ministrar, utan för den stämning som rådde. Försvarsministern blängde på socialministern, utrikesministern bevakade försvarsministern, den övriga såg ut att vara rädda för varandra. McDullen fick en känsla av att befinna sig i en absurd fars – som dessutom bara börjat. McDullen gav genom det öppna fönstret det gigantiska ansiktet på himlen en blick. Det här Gudaköret hade vänt upp och ned på det mesta.

Mötet hade börjat med att försvarsministern marscherade in i Ovala rummet med en Bibel i handen. Utan ett ord satte han sig ned och lade Den Heliga Skrift framför sig. Han hade inte

kunnat göra en effektfullare entré om han kommit in bärande på en Scudmissil. Han såg också mäkta belåten ut men hade inte räknat med socialministern, som ur handväskan triumferande drog upp en röd konfirmationsbibel. Men de blev båda slagna på mållinjen.

Miljöministern var näste Bibelbärare. Han kom klädd i säck och aska. De magra benen hasade fram, han var stel i ryggen och blek i ansiktet. Utan att säga ett ord satte han sig vid bordets kortända, lade Bibeln framför sig, slöt ögonen och försjönk i bön. Han var reinkarnationen av Den Botfärdige Syndaren.

McDullen började känna sig naken, det var uppenbart att han inte hängde med i svängarna. I brist på annan symbol tog han en penna och stoppade den i munnen. Vid det här laget var varje deltagare blodtryck uppskruvat som hos en dopad sprinter men ingen sade någonting. Presidenten verkade de senaste dagarna levt på fikondiet, hans ansikte var hopskrynklad som kämpade han emot ett inre tryck. När alla satt sig pekade han tyst på justitieministern som i sin tur pekade på en lång, oklanderligt kostymklädd man vid dörren. Som i sin tur öppnade den och släppte in en annan lång man, en konfektionsmässig tvilling. Han presenterade sig som ”CIA-samordnare” och drog en rapport om ”läget”.

Ett slags moralisk storstädning på det personliga planet hade startat. Kyrkorna var fulla, gudstjänster hölls dygnet runt. Biktstolarna hade infört gruppbiikt och kölistor, de var övertecknade månader framöver. De årssummor som normalt redovisades som gåvor till välgörande ändamål hade på två dygn dubblerats. De som var skyldiga pengar, vare sig det rörde sig om privata skulder, underhåll eller skatter, stormade postkontor och banker för att göra rätt för sig. Relationer reparerades, gammalt groll klarades ut. Folk ansträngde sig, var överhuvud taget tålmodigare och vänligare mot varandra. Bara i undantagsfall användes höjda röster, ännu mer sällan svordomar.

”Min gamla mormor skulle ha fått tårar i ögonen av glädje om hon levt och sett detta,” sade CIA-mannen. Ironin i hans röst undgick ingen. Vad världen just bevittnade var ett ögontjäneri av globala proportioner.

Inga brott begicks. Brott som ännu inte ens upptäckts avslöjades av brottslingarna själva. Fångar som rymt anmälde sig frivilligt, det var redan överfullt i fängelserna och på polisstationerna. Över hela världen, i alla krig, rådde vapenvila – oavsett om den var deklarerad eller inte. Ingen soldat lyfte helt enkelt sitt vapen,

inget befäl krävde det. Detta var exempel på vad CIA-samordnaren kallade ”plussidan”.

På den negativa stod att självmordsfrekvensen stigit med fyrahundra procent, hysteriska människor blockerade telefonlinjerna och fick systemet att braka samman så fort det reparerats. Kravaller ledda av allehanda sekter och rörelser förekom i varje stad, domedagsprofetiorna stod som spön i backen. En allmän defaitism hade spritt sig inom nästan alla samhällssektorer: sjukvården gladdes åt att alla sjukdomar nu sannolikt skulle utrotas, men vårdades samtidigt över perspektivet att bli överflödiga. Detsamma gällde samtliga vapenslag – Guds fred var visserligen välkommen, men vi då? Polisen och domstolsväsendet led av samma kollektiva trauma. Socialtjänsten hade klappat ihop, fattigdom och misär skulle ju snart vara ett minne blott. Världens börser föll som stenar orsakat av förväntningarna på det militärindustriella komplexets nedgång. Världsekonomin stod på gränsen till kollaps.

De enda verksamheter som fortfarande gick på högvarv var dels resebranschen, dels media. Budskapet på resebyråernas helsidesannonser och reklampelare – ”Älska din nästa såsom dig själv!” – verkade ha ett osynligt tillägg: ”Medan tid är!”

för försoningsresandet åstadkom fullproppade plan, tåg, bussar och vägar.

Media hade julafton men den kristna etiken verkade inte nämnvärt påverka varken deras relation till allmänheten eller till det som producerades. Ett ohämmat flöden av spekulationer och MTV-snabba reportage spädde på den kollektiva moralpaniken.

Plundringar förekom visserligen, men i liten skala. Gemensamt för alla samhällsinstitutioner var däremot en utbredd apati. Inga direktiv gavs, avsaknaden av styrsignaler var total. Något som en del statsmän verkade anse helt i sin ordning. Världen snart skulle väl snart komma att styras av ”Godhetens Diktatur”, regeringar bli överflödiga.

”Så där sitter dom med tummen i munnen och tjurar.” CIA-samordnaren gav presidenten en ursäktande blick innan han fortsatte: ”Några internationella förvecklingar i form av religionskrig tycks dock inte vara för handen,” avslutade CIA-samordnaren. ”Precis som med dom verbala budskapen, som gick fram på det egna språket, tycks varje land ha ett Gudansikte över sig som motsvarar den religiösa tron i området – vare sig Han kallas Gud, Allah eller Krishna.” Han samlade ihop sina papper, bugade kort mot presidenten och lämnade rummet.

Redan i inledningen på föredragningen hade socialministern börjat bläddra i sin Bibel. Så fort försvarsministern upptäckte det gjorde han sammalunda. När dörren slöts bakom CIA-samordnaren högg socialministern omedelbart mot försvarsministern.

”Den som griper till svärd...” Socialministerns vassa stämma skar genom rummet, hennes ansikte återspeglade den rättfärdiges triumf.

”Den som är utan skuld, kasta första stenen!” replikerade försvarsministern och viftade med den svarta Bibeln men hans stämma saknade den vanliga skärpan. Presidentens vänstra hand åkte omedelbart upp i nacken. Socialministern, som suttit med fingrarna instoppade på olika ställen i Bibeln, slog upp en sida och högläste.

”Den som är snar till vrede, gör vad ofönuftigt är. Jacob 1:29.” Försvarsministern kontrade omedelbart.

”När högfärd kommer, kommer också smälek. Ordspråksboken 16:18.”

Innan socialministern hann svara öppnade miljöministern plötsligt ögonen. Han tog sin Bibel, ställde den på högkant och lät den falla och öppna sig självt. Han satte fingret på måfå på en av sidorna, böjde sig fram och läste med dyster stämma.

”En styggelse för Herren är den som orsakar trätor mellan bröder. Ordspråksboken 1:8.” Men nu hade presidenten fått nog. Han reste sig upp och röt. Med nackhåret på ända såg han ut som en stridslysten tupp.

”Håll käften! USAs president, här och nu!” Han andades tungt några gånger, tagen av sitt eget utbrott, satte sig ned och talade lågmält.

”Vi har upprepade gånger försökt på kontakt med Honom, men förgäves. Enligt det sista budskapet kommer Han att anlända inom ett par, tre dagar. Nåra förslag?” Presidentens fråga följdes av en lång tystnad. Till slut harklade sig McDullen och tog pennan ur munnen.

”Vore det inte klokt att vänta med vetebränningen? Det kan knappast anses vara en gudagod gärning att bränna vetet när världens befolkning svälter.” McDullen hann knappt avsluta meningen förrän miljöministerns dystra stämma åter ljöd.

”Den som giver åt den fattige, honom skall intet fattas. Femte Moseboken.” Presidenten gav honom en plågad blick och öppnade munnen men utrikesministern hann före.

”Vi borde öka u-landsbiståndet och dessutom dra tillbaka våra styrkor i alla länder.” Han såg belåten ut, han tyckte hans förslag vittnade om än större rättfärdighet än McDullens. Ditt skenheliga

arsel! tänkte McDullen men ångrade sig omedelbart.

”Socialhjälpen bör fördubblas och ett saneringsprogram för slumområdena igångsätts utan dröjsmål.” Socialministern slog näven i bordet för att understryka att hennes förslag borde ha högsta prioritet. Då höjde finansministern sin stämna.

”Hur ska detta finansieras? Ska inte ingångna avtal hållas, vare sig det avser fredsbevarande styrkor eller subsidier? Är det rätt att sabotera vår egen jordbrukssektor?” Han talade med släpig Texasaccent och med den tyngd plånboksbärare brukar ha. Han lät sina bruna ögon vandra över bordet. ”Låt oss nu inte gripas av nåt slags 'göra-bot'-hysteri.” Finansministern lutade sig fram, knäppte framt händerna framför sig och tillade: ”Har vi inte alltid handlat i nationens och världens intresse? Och med dom förutsättningar vi haft gjort så gott vi kunnat? Varför räds vi Hans ankomst? Här har inte rått nån mannamån, begåtts nåt svek eller annat vi behöver stå till svars för. Vi måste agera som det krävs av en statsledning – med förnuft, eftertanke och balans.” Han gjorde en paus och granskade baksidan på sina fräkniga händer. ”Som regeringsmedlemmar tror jag nog att vi kan stå inför Honom med relativt gott samvete. Sen är det

ju en annan sak hur vi personligen har det med vår relation till Vår Herre, men det är knappast nåt vi bör avhandla här.” Det var som om finansministerns ord släppte luften ur den kollektiva ångestballongen. Försvarsministern var den förste att hänga på.

”Att vi riktade våra vapen mot rymden kommer Han säkert att ha förståelse för. Det vore oförlåtligt att inte vidta åtgärder om det fanns minsta misstanke om att människoliv skulle komma att spillas. Som försvarsmakt har vi bara gjort det som kunde förväntas av oss. Dessutom korrigerade vi omedelbart detta när vi insåg att det var Honom vi siktade på.” Presidenten nickade energiskt så att de utstående nackhåren gungade.

”Jag är böjd att hålla med er båda – vilket inte innebär att vi inte gjort några misstag. För det får vi säkert Hans förlåtelse om vi bara visar tillbörlig ånger. Det är ju mänskligt att fela.” Alla utom miljöministern, som åter försjunkit i bön, såg vederbörligt ångerfulla ut och nickade instämmande. Stämningen började lätta men McDullen vägrade släppa sitt dilemma.

”Jamen, hur ska jag göra med vetet? Ska det brännas eller inte? Å ena sidan svälter världen, å andra sidan riskerar vi vår egen jordbruksindustri.” När han märkte att responsen

för hans situation var minst sagt ljummen, lade han till: ”Får jag påminna mina damer och herrar om att vetebränningen är ett kollektivt regeringsbeslut för vilket vi alla får stå till svars inför Honom.” Miljöministern kvicknade plötsligt till och sekunderade McDullen med en ny slumpmässigt vald Bibelsida.

”Herrens ögon äro överallt: de giva akt på såväl onda som goda. Job 31:4.” Det där sista tog skruv, alla tittade förstulet ut genom fönstret och upp mot himlen. Presidenten rynkade pannan.

”Kan du inte ordna nån slags kompromiss? Låta bli att bränna och samtidigt styra veteöverskottet så att marknaden inte påverkas?”

”Det kräver tid att åstadkomma en sån samordning, några dagar...” McDullen blev avbruten av försvarsministern som fällde de bevingade orden:

”Vem fan – ursäkta uttrycket – har bett Honom komma? Och utan förvarning, utan att ge oss en chans att förbereda oss? Han borde dröja med sin ankomst!”

* * *

Försvarsministerns ord bars av media ut över världen. Alla anslog samma ton. Mänskligheten var helt enkelt inte beredd på att stå inför sin

Skapare med så kort varsel. Det var inte rättvist, vi hade inte haft tid att rusta oss för Räkenskapens Tid.

Efter bara ett dygn täcktes förstasidorna av helsvarta rubriker på samma tema:

GUD, VAR GOD DRÖJ ...

* * *

”Egentligen var det ett ganska beklämmande skådespel,” sade McDullen. ”Det påminner mig om en gång när jag låg i vänsterfilen på motorvägen och brassade på i hundratrettio. Plötsligt lade jag märke till att alla andra låg i högerfilen och körde lagligt. Vad kan man vara säker på då?” Han riktade frågan rakt ut i luften samtidigt som han lät pennan göra en piruett. Honda kopplade direkt.

”Att det ligger en snutbil längre fram!”

”Precis!” McDullen satte en punkt i luften med sitt skrivdon och grimaserade lite. ”När den dök upp framför mig, jag lyfte tvärt foten från gaspedalen och lade mig bakom. När sedan polisbilen svängde av, höll jag ett öga på den i backspeglarna tills den inte längre syntes. Sedan ökade jag – och alla andra – farten igen. Rent, skärt ögontjänari. Vilka hycklare vi är.”

”Jamen, allt annat vore ju korkat!” protesterade Honda som inte fattade vad McDullen snackade om. ”Man måste ju vara lite, vad heter det, diplomatisk, vara lite smart!”

”Var ni smarta nog att lämna tillbaka det ni stulit?” Fader O’Reillys milda ögon vilade på Honda, han trodde att han visste svaret.

”Jag ville! Det måste tala till min fördel!” Honda pekade anklagande på fader O’Reilly. ”Du har ju själv sagt, att det är tanken som räknas!”

KAPITEL 12

NEW YORK

NICK SALVATORE ÅTERVÄNDE småvisslande till gömstället i gryningen. De andra sov, rummet vibrerade av snarkningar i olika tonlägen. Nick lät dem sova, han var på ett strålande humör. Snart skulle de dra. Han hade lyckats göra en överenskommelse med Eremiten om 40 cents per dollar. Men det satt långt inne. Det hade krävt ett jävla ringade och springande att få tag i en av Eremitens förhandlare, ytterligare en massa besvär att via få fram sitt erbjudande. För Eremiten träffade personligen sällan någon.

Egentligen hette han Guzzo di Carpa, en dvärgvuxen sicilianare med fullt utvecklad paranoia men utan tvekan ett kriminellt geni i sin klass. Han tvättade pengar, organiserade spektakulära kupper och hade rykte om sig att

smuggla både vapen och knark. Och att ha kontakter inom maffian. Men det gick många rykten om Eremiten, bland annat att han på grund av sin personlighetsstörning var fullkomligt livsfarlig. Om han inbillade sig att någon försökte blåsa honom var det klippt. Och det kunde han få för sig av snart sagt vilken anledning som helst. Få hade mött honom och ännu färre överlevt det mötet. Så Nick hade avböjt ett personligt sammanträffande, även om det innebar att priset blev lägre – men det var OK ändå. De behövde bara leverera pengarna hos ombudet före klockan fem så var saken klar. Nick rynkade pannan, småvisslandet upphörde. Han sparkade undan några ölburkar – förbannat, att de inte kunde hålla lite ordning omkring sig, och blev i samma ögonblick medveten om att något var fel. Något saknades. Eller rättare sagt någon. Nick rusade fram till Honda och ruskade liv i honom.

”Var är Lenny!” röt han så att Criss Cross studsade upp från sin skitiga madrass och började vifta med armarna.

”Kom an, fö' fan! Kom igen!”

Nick ägnade honom inte en blick utan höll ett stadigt tag i Hondas skjortbröst.

”Var i helvete är Lenny?”

Honda satte sig sömndrucken upp. Han klippte med ögonen och såg sig förvirrat omkring.

”Har Gud kommit?” Hondas röst uttryckte både förhoppning och rädsla. Sedan kvicknade han till och flinade generat. Nick släppte Honda och knöt nävarna i vanmäktig ilska.

”Det är väl själva fan att man inte kan vända ryggen till i ...” Han blev avbruten av att järndörrens krampor rörde sig. På två röda sekunder hade både CC och Nick sina pistoler riktade mot dörren som sakta öppnades. CC spände hanen med ett ljudligt knäpp. Fårskalle, tänkte Nick irriterat och siktade på dörrspringan som blev bredare och bredare.

”Tjena grabbar, här kommer ja' me' lite godis!” Lenny stack in sitt flinande ansikte genom dörröppningen. Han viftade med en påse gräs men tappade både påsen och sitt påtända flin när han stirrade in i de två pistolmynningarna. Han höjde avvärjande båda händerna och såg skräckslagen ut.

”För helvete, grabbar, lägg av! Det e' ba' ja', skjut inte!” När CC och Nick sänkte pistolerna tog Lenny sig åt byxbaken och återtog sitt påtända flin.

”Fan, de' va' nära att ja' sket på mig!” Han böjde sig ned och vinglade till när han försökte ta upp knarket. Nick tog ett språng fram mot honom och sparkade undan påsen. Lenny gjorde en ny överhalning och satt sig på baken. Nick satte

pistolmynningen mot hans panna och spände hanen – han gjorde det medvetet ljudligt. All färg försvann från Lennys ansikte.

”Ditt förbannade pundararsel!” Nick väste mellan tänderna, hans svarta ögon var fulla av raseri. ”Du riskerar att avslöja oss bara för att kunna tända på! Jag borde skjuta skallen av dig!”

Honda höll andan. Säg inte att jag ska behöva bli vittne till ett mord! Inte nu, inte med Honom på ingående, tänkte han desperat. CC såg intresserat på, det här var action i hans smak. Lenny svalde hårt och blundade, stammade osammanhängande.

”J..ja' v..va' ba' b..borta hos G..Gojan. Fan, han f..fråga' a..aldri' om nåt, de' e' ingen risk! Nick, för helvete, s..snälla, gör d..de' inte!”

Nick svarade inte, stod kvar och verkade överväga om han skulle trycka av eller inte. Plötsligt sniffade han i luften, gjord en äcklad grimas och tog ett steg tillbaka. Lenny hulkade och trevade åter mot byxbaken.

”Titta va'ru gjorde, nu sket ja' på mig i alla fall!” Criss Cross började garva så han föll över en av tältsängarna och försvann på andra sidan med benen i vädret. Honda släppt ut en lättnadens suck, kravlade bort till TVn och satte på den. Han hann inte se mer än några glimtar av Mission

Impossible förrän bilden började snöa och det senaste budskapet från rymden fyllde rummet.

Alla tittade automatiskt mot det övertäckta källarfönstret men ingen rörde sig. Honda gnydde som en hundvalp och började gunga fram och tillbaka. Nick såg konfunderad ut, CC flinade och skakade på huvudet. Innan någon hann hindra honom tog han några kliv fram till fönstret.

”Kyss mig i arslet! Vad e're för jävla svammel!” sade han och slet med ett ryck bort mörkläggningen. I samma ögonblick tändes Gudaansiktet.

Honda svimmade.

* * *

”Lämnade du tillbaka pengarna eller inte?” Fader O'Reilly började bli otålig. ”Varken Gud eller kyrkan förlåter en syndare som inte ångrar sig och försöker ställa saker till rätta.”

”Och hur skulle det ha gått till?!” Honda nästan pep av indignation. ”Både Nick och CC hade tömt magasinerna i mig om jag försökt!” Han tittade i golvet, rösten lät generad. ”När Hans ansikte glodde ned på oss var Lenny inte ensam om att göra i byxorna.”

Gary Carson fyrade åter av sitt korta kulspruteskratt och tillade:

”Den känslan kan jag relatera till.”

KAPITEL 13

CULVER VALLEY, IDAHO,

ARMÉNS VAPENDEPÅ

GARY CARSON SATT på mässen och tittade berusat ner i sin Helvetescocktail, en dagsfärsk uppfinning med ett i Carsons tycke passande namn. Den bestod av ungefär lika mycket gin, vodka, whisky och bananlikör spetsad med lite ingefära och smakade som den såg ut. Men den hade avsedd effekt – alla hans sinnen höll på att domna bort. Och lika bra var det, för bredvid satt hans svettstinkande förrådssergeant med ölskum runt munnen och sludrade fram en fatalistisk litania. Enligt sergeanten var allt ödesbestämt, inget att göra något åt. På sätt och vis hade de senaste dagarna bevisat hans tes.

När Gary sent omsider kom iväg från Maine hade planet knappt hunnit lyfta förrän Guds

ansikte exploderad över himlavalvet. Det som för resten av mänskligheten varit en chockartad upplevelse blev på niotusen meters höjd rena traumat. Flygkaptenen, som via högtalarsystemet höll på att hälsa passagerarna välkomna, skrek rätt ut. Planet gjorde en överhaling, flygvärdinnorna satte sig på baken. Den snyggaste av dem i Carsons knä, men just då var han inte förmögen att uppskatta kontakten. Panik utbröt med kakofoniska rop, böner, hallelujan och efter ett tag psalmsång. Den ende som mottog Gud med uppenbar förtjusning var en femårig lintott som pekade på Hans ansikte och skrek:

”Mamma, mamma, titta – Jultomten!”

Så fort piloten rätat upp planet bestämde han att fria drinkar skulle serveras. En klen tröst, Carson tyckte plötsligt att flygplansspriten smakade svavel. Han hade förstått att något pågick, något utöver det vanliga – men detta var det sista han väntat sig. När Gary Carson insåg att han, strax före Guds ankomst sålt sin själ till Djävulen blev han tvungen att skyndsamt uppsöka toaletten.

Successivt övergick passagerarnas skräck i förundran, de som kunde satt med näsorna klistrade mot fönstren. Men en och annan – inklusive Carson – fann efter ett tag Guds närgångna stirrande alltför påträngande och drog ned fönsterskivorna. Andra, som fortsatte att

dricka det gratisproklamerade svavlet dristade sig efter ett antal drinkar till att påstå att Hans leende hade en infantil prägel. Enligt piloten bestod ansiktet av något slags elektromagnetiskt fält som gjorde att alla navigeringsinstrument slogs ut. Vilket innebar landning med hjälp av blindflygning och markradiostyrning – och ytterligare tre timmars försening. Under inflygningen såg Carson framför sig hur han ställdes upp framför en exekutionspatrull för vidare befordran till ett varmare ställe.

Men hans farhågor om att den höjda beredskapen skulle avslöja deras mygel hade kommit på skam. I och med att Hans ansikte med det milda uttrycket blickade ned från himlavalvet upphörde all militär aktivitet, och det i bokstavlig mening. Inga uppställningar, inga order – ingenting. Folk stannade helt enkelt hemma och tryckte i avvaktan på Hans ankomst. Utom förrådssergeanten som ansåg förbandet vara sitt hem. Och Carson, som inte ville dricka ensam. Följaktligen hade de själva öppnat mässens bar och gjorde nu sitt bästa för att supa varandra under bordet.

Naturligtvis hade Carson inte varit opåverkad av att se Guds ansikte. Han hade omedelbart fattat ett beslut – han tänkte inte fullfölja sin del av avtalet. Han hade dessutom givit sergeanten order

om att så fort det gick påbörja återförandet av de undanstoppade vapnen. Oavsett sina tidigare synder ville Gary inte också ha på sin meritlista att han bidragit till ett folkmord. Han insåg att han som en konsekvens av detta antagligen skulle få med apan Morrison att göra. Just nu gav han fan i vilket. Han hejdade sig och korrigerade sin tankegång när det gällde adressaten.

”Ödet,” sade sergeanten och intensifierade doftmolnet omkring sig med en rungande ölråp. ”Allt styrs av universum, allt ordnar sig, min bästa befälhavare. Ödet. Eller Guds hand, sak samma.”

”Kallar du det här för att 'det ordnar sig'? Att Gud kommer ner och tar oss i örat?” Carson kände att tungan hade svårt att lyda signalerna från hans hjärnceller. Inte så konstigt, tänkte han, det fanns väl inte så många kvar. Han drog i sig ytterligare några centilitrar av blandningen framför sig. Inte för att det gjorde nåt, han använde dom ju i alla fall inte – annars skulle han inte sitta här. Vilken soppa han satt sig i – och satte i sig. ”Vi kommer att ha en del att svara för, både du och jag.”

”Visst, men Han förstår att köttet är svagt. Dessutom behöver vi ju bara bekänna att vi syndat och be om absolution, så är saken klar. Nema problema.” Sergeanten slirade till med

armbågen och spillde öl över uniformsbyxorna. ”Förbannat!” undslapp han sig men höjde omedelbart sejdeln mot taket och tillade: ”Förlåt, en gammal ovana.” Carson önskade att han kunde ta lika lätt på det som hänt.

”Så du tror att det är så enkelt? Säga 'förlåt' och allt är glömt? Bara vårt yrke är ju i grunden ogudaktigt, vi utbildar oss i och får betalt för att döda vår nästa.”

Sergeanten skrattade till och försökte tända en cigarr, men med föga framgång. Han gav upp och lät den hänga i mungipan, en salivsträng rann nedför den och droppade på hans redan blöta byxor. När han förde ölglaset till munnen tappade han cigarren i ölet, men det struntade han i och hällde i sig det som fanns kvar av drycken. Sakta började han glida av barstolen medan hans fingrar krampaktigt sökte efter ett fäste på den blanka bardisken – lika blanka som sergeantens ögon. Han höjde på väg ned mot golvet ett agitatoriskt finger.

”Inget nytt under solen, chefen. I Guds namn har arméer i årtusenden krigat, slaktat och våldtagit. Det är som i juridiken, förstår du. Dolus och culpa, bara motivet är gudfruktigt är handlingen per definition en hyllning till Vår Herre. Som det står i Psaltaren ...” Liggande slog han ihop klackarna innan han deklamerade:

”Given åt Herren, I Guds söner, given åt Herren ära och makt’.”

”Du är inte riktigt klok!” Carson svepte i sig det sista av sin sjunde djävulsdryck och fyllde på. Nedifrån golvet sluddrade sergeanten på väg in i medvetlösheten fram sin poäng.

”Precis! Om mina utgångspunkter skulle vara fel, kommer jag att åberopa komplett och totalt vansinne. Förledd av staten, kyrkan och mina överordnade – och själv fullständigt otillräknelig. 'Se, i synd är jag född och i synd har min moder avlat mig'. Första Moseboken.” Han tystnade bara för att sekunden därpå bryta ut i ljudliga snarkningar.

Carson fumlade fram sin mobiltelefon men kom sedan ihåg att sådana inte längre fungerade, de var lika fimpade som kompasser. I stället försökte han ta några steg från bardisken mot väggen, där en vanlig telefon hängde, men golvet hoppade upp och träffade honom i ansiktet. Var han så berusad? Tydligt. På alla fyra kröp han fram till väggen och upp mot telefonen. Han hade av de Value fått ett nummer som han kunde ringa när som helst – framför allt om det hände något som kastade grus i maskineriet och äventyrade avtalet. Vilket de Value ansett omöjligt, han hade kalkylerat med alla tänkbara variabler.

Carson flinade berusat – det här var nog ett gruslass som inte ens de Value kunnat förutse.

* * *

”När jag två minuter senare avslutade samtalet började jag tro att han på golvet hade rätt. Saken hade löste sig av sig självt, som av Ödet.” Carson slog ut med armarna, men i hans ansikte fanns ingen glädje. ”de Value förklarade att affären var avblåst. N’kumo var inte längre intresserad och det av naturliga skäl. En regeringskupp hade genomförts under hans frånvaro och generalen hade varit tvungen att fly sitt land, annars hotade avrättning eller åtminstone fängelse. Själv tänkte de Value övergå till annan verksamhet, han trodde inte att vapenhandeln skulle vara lika lukrativ framöver. Se där,” sade Carson, ”ett par positiva konsekvenser av Guds ankomst.”

O’Reilly satte sig mer upprätt och drog i kaftanen. Alla försökte att inte titta mot drivorna på hans axlar.

”Ångrar du det du har gjort?”

Gary Carson nickade eftertryckligt.

”Djupt och innerligt.”

”Då så. I kraft av mitt ämbete” – fader O’Reilly gillade den frasen – ”ger jag dig kyrkans och

Guds förlåtelse. Gå i frid, min son – men först ska du läsa tusen Fader vår och tusen Ave Maria!”

Gary nickade bara och tittade ned på sina händer. Fader O'Reilly rynkade pannan. Lite större tacksamhet och glädje inför Guds nåd vore passande.

”Du ser inte speciellt lättad ut,” förmanade han. ”Har du mer på ditt samvete?”

Gary Carson tittade upp från sina händer och sade stilla:

”Jag må ha fått Hans förlåtelse, men jag blir kvar i ödemarken. I mitt eget fängelse.”

Fader O'Reilly nickade. Gud var vis. En blick på klockan sade honom att nu fick de rappa på.

”OK, en klar. Nästa?” Åter var Alan snabbast.

KAPITEL 14

RAMADA INN,
SOROCCO, NEW MEXICO

ALAN BOULDER ÖPPNADE dörren. Rummet låg i halvmörker på grund av de nedfällna persiennerna. Han hann knappt komma innanför dörren förrän Carmelas blodfulla läppar satt som limmade mot hans. Hennes tunga genomförde oanständigheter i hans mun samtidigt som hon slet och drog i hans skjorta och byxor. Alan fick en känsla av att han bokstavligen gapade över för mycket med den tanken var mer än hans manliga stolthet kunde bära.

Han besvarade lidelsefullt hennes kyssar och lät sina händer fyllas av hennes fasta bak. Hon hade bara ett sextigt, flortunt nattlinne på sig och hade tydligen legat och kåtat upp sig medan hon väntat

på honom. Hennes fasta byst pressades mot hans håriga bröstkorg och sände rysningar av vällust nedför hans ryggrad och vidare till skrevet som blodfylldes med samma hastighet som en airbag. Åtminstone om han fick säga det själv.

När hennes giriga händer slet ner Alans byxor och försvann innanför kalsongerna stötte hon emot något hårt – men inte det hon väntat sig. Förvånad tog hon ett halvt steg tillbaka och tittade ned.

”Vad har du...?” När hon fick syn på suspensoren började hon skratta. ”Din bluffmakare!” Alan kände sig som en ertappad tjuv men Carmela smekte med ett långfinger över skyddet och tittade okynnigt på honom.

”Faktiskt ganska sexigt, det ser ut som ett kyskhetsbälte. Låt mig se om innehållet håller vad omslaget lovar.” Hon lät sin vänstra hand försvinna innanför suspet och greppade om hans resta mandom. Alan slöt ögonen och stönade. All hans tvehågsenhet försvann.

För det hade han känt hela vägen till motellet när han i bilen hukade under Guds ansikte. Hans katolska uppfostran hade legat i bekväm träda men nu vaknat upp och med kraften hos en bulldozer kört över hans hittills så selektiva minne. Katekeser, budord och bannbullor rullade fram på hans näthinnor, den bultande längtan

efter Carmela han normalt bar mellan benen hade dragit sig tillbaka som en snigel i sitt skal. Men Carmelas glöd hade fått honom att resa sig igen. Stönande slängde han sig på sängen med Carmela under sig, suspensoaren och de resterande kläderna flög genom rummet. Alan reste sig på raka armar och betraktade med ögon dimmiga av åtrå den erotiska gudinna han så länge längtat efter och inom några sekunder skulle lägga. Ett gutturalt stön trängde fram över hans läppar. Carmela log belåtet och särade brett på benen, beredde sig på att ta emot honom. Då small det till bakom dem.

Alan spratt ur sängen som ett nypoppat popkorn. Och stirrade rakt in i Guds ögon. Persiennerna hade lossnat från sin upphängningsanordning och fallit ned med ett brak. Detsamma gjorde nu Alans mandom, fast tystare. Carmela verkade däremot inte tappa vare sig fattningen eller något annat. Snabbt sprang hon fram till fönstret och drog för de tunga gardinerna, sedan fram till Alans slokande manlighet och tog den i munnen. Alan stod som paralyserad. Carmela jobbade som besatt, men utan påtagligt resultat. Med milt våld frigjorde sig Alan från henne.

”Carmela, fattar du inte vad som händer? Vad vi står i begrepp att göra? Med Gud utanför fönstret?”

”Skit i Honom, här har Han i alla fall inte nåt att hämta som fönstertittare.” Alan tittade förvånat på henne, när Carmela släppte sina moraliska spärrar gjorde hon det tydligen med besked. Hon sträckte sig åter mot Alans nedre regioner men Alan backade undan. Hans röst lät ynkelig.

”Att persiennerna föll ned var ett tecken! Vi begår hor, en synd. Vi kommer att bli straffade!”

”Tror du verkligen att Gud har tid med oss? Och med alla andra i samma situation?” Hennes röst var fortfarande full av åtrå, hon lockade, bönade. ”Kom nu älskling, det här är kanske vår sista chans. Jag vill bli uppfylld, genomborrad, ge mig hän med alla mina sinnen – ha nåt att fantisera om under nätterna med min man.” Åter satt hon sig på knä framför Alan och tog hans visnade stjälk mellan sina läppar. Alan visste inte vad han skulle göra, en vers från Psaltaren dånade inne i hans huvud: ”Se, av honung droppar en trolös kvinnas läppar och halare än olja är hennes mun ... till Dödsriket draga hennes steg”. Men han var för svag för att säga ifrån, för rädd för att fungera. Vilket Carmela efter någon minut tvingades konstatera – och dessutom tog som en personlig förolämpning.

”Din fega skit!” Hon fräste som en vildkatt, steg upp och satte på sig kläderna i expressfart. Alan tittade ned på sin slokande mandom och slog ut med händerna i en uppgiven gest, men kom inte på någonting vettigt att säga. När Carmela öppnade dörren vände hon sig om, tittade ned mot Alans skrev och sedan upp i hans ögon. Hennes röst dröp av förakt.

”Så allt du hade att komma med var en attrapp!”

* * *

Det blev tyst i kapellet. Alan tyckte att det i Gary Carsons ögon fanns en glimt av löje. Men inte i fader O'Reillys, han hade i stället ett lystet uttryck i ansiktet. Alans beskrivning av Carmelas ohämmade lust väckte slumrande drifter hos honom. O'Reilly tog sig samman och drog snabbt efter andan – alla höjde automatiskt händerna till skydd – men släppte sedan ut luften i en lång suck som åter fick flimmerhåren att dansa.

”Alan, min käre gosse, jag är stolt över dig! Du stod emot frestelsen, du stod stark inför din Gud. Jag utgår ifrån att du ångrar din syndiga gärning.” Innan Alan eller någon annan hann kommentera detta påstående – Alan började allt mer luta åt Hondas förhållningssätt – drog O'Reilly frasen om sitt ämbete, uttalade kyrkans förlåtelse och

dömde Alan till femtio Ave Maria. Sedan vände han sig till McDullen.

”OK, nästa man till rakning! Nu vill vi veta vad som hände med det där vetet.”

KAPITEL 15

WASHINGTON DC

MCDULLEN HADE I ett enskilt samtal med presidenten krävt att få befogenhet att stoppa vetebränningen. Presidenten utförde sina vanliga piruetter – han knyckte på huvudet, kliade sig i nacken och rynkade pannan. Det enda McDullen fick var det han redan hade – fullmakt att hitta en i både jordbruksindustrins och Guds ögon godtagbar lösning. Vilket var liktydigt med att försöka äta kakan och samtidigt ha den kvar.

McDullen satt vid sitt skrivbord, tuggade ljudligt på en blyertspenna och brottades med problemet. I bakgrunden lurade Simon Bacon, dock betydligt mindre påstridig än tidigare. Visserligen fortsatte han att bevaka ärendet men nu med kallare fötter. Eller kanske tvärtom. Guds ansikte stämde visst alla till eftertanke, tänkte

McDullen. Han tittade in i Guds ögon och plötsligt slog det honom.

* * *

När McDullen två dagar senare presenterade sitt förslag för Malcolm Franklin och sex av jordbruksutskottets ledamöter möttes han av motvillig välvilja, i huvudsak dikterad av Guds närvaro. Han hade hittat en lösning, eller rättare sagt, lyckats kringgå problemet. Förslaget var lika enkelt som genialt.

McDullen hade förhandlat med Världsbanken och biståndsdepartementet samt tagit ett antal underhandskontakter med olika u-länders regeringsrepresentanter. Förslaget gick ut på att med biståndsmedel i ett antal u-länder starta bagerier – vilka också kunde komma att bli framtida kunder när det gällde vete. Bagerierna skulle baka bröd, som sedan skulle distribueras till områden som drabbats av torka, krig eller andra katastrofer med akut svält som följd. På detta sätt försvann veteöverskottet utan att alltför mycket påverka marknadspriserna, åtminstone på kort sikt. Samtidigt skapades arbetstillfällen i dessa u-länder och svälten motades världen över. Att en och annan veteodlare skulle få problem var oundvikligt, särskilt de med stora lån och små

marginaler. Men i stort var det en acceptabel kompromiss. Förslaget skulle läggas fram i senaten den kommande dagen och sannolikt gå igenom om än med knappast möjliga majoritet.

McDullen skördade i och med detta sin största politiska seger sedan han som student var med och slog tillbaka en polisattack mot Berkleyuniversitetet 1968. Media hyllade honom, Simon bemötte honom med större respekt. Detsamma gällde McDullens sekreterare, som när hon påkallade hans uppmärksamhet använde en mer lågmälda stämma.

Vad som förvånade McDullen var hur smidigt det gått. Normalt tog det månader, till och med år att komma fram till konsensus i skitsaker men vetefrågan hade processats fram med expressfart. Naturligtvis berodde det på omständigheterna. Beslut som togs i dessa dagar fattades med ett öga sneglande mot himlen. Kanske behövde mänskligheten den tydlighet i tanke och känsla som Guds konkreta närvaro gav för att bortse från den inskränkta egennyttan och ta ett större ansvar. Tanken gjorde honom en aning beklämd. Var vi så små i anden?

Han blinkade till, för ett ögonblick tyckte han att ansiktet på himlen nickat instämmande.

* * *

”Jamen, vad sitter du här för? Det där var väl ingen syndabekännelse!” fräste Honda.

”Soppa på en spik,” sade Gary Carson syrligt. ”Politikersoppa.”

”Mycket väsen för ingenting,” sekunderade Alan.

”Jag måste säga att jag är konfunderad, Patric,” sade O’Reilly. ”Vad är det som tynger ditt samvete i den här frågan?”

McDullen vred sig i stolen, en mörkblå kulspetspenna vandrade rastlöst mellan hans fingrar. Till slut klämde han fram det:

”Samma morgon som förslaget skulle läggas fram fick jag ytterligare ett telefonsamtal från farbror Duncans advokat. Han hade ett glädjande besked till mig, sade han. Farbror Duncan hade testamenterat sin farm, kvarnarna, silos, allt till mig. Det rör sig om enorma värden. Jag har blivit rik bortom mina vildaste fantasier.” McDullen såg för ett ögonblick upplivad ut men fortsatte sedan allvarligt: ”Problemet är bara att egendomen är hög belånad och kämpar med små marginaler. Minsta rubbning kan stjälpa hela verksamheten.” Han tystnade, tog sats och levererade bomben: ”Jag röstade emot mitt eget förslag.”

”Oops! Välkommen i skurkklubben!” Honda flinade skadeglatt med strök bort minen när han

mötte fader O'Reillys blick. Gary klämde iväg ett kort knatterskratt.

”Vad sa dina regeringskollegor?”

”Voteringen var sluten, det är ingen som vet om det.”

”Aha, en solkig hemlighet. Hur länge tror du att det dröjer innan media får nys om den?”

”Fy skäms, Patric!” Alan förtrytelse var äkta men kunde inte låta bli att tillägga: ”Hur mycket pengar handlar det om?”

”Över hundra miljoner,” svarade McDullen och började svettas vid tanken.

”Judaspengar!” fräste fader O'Reilly. Det syntes på honom att han var besviken, Patric McDullen var den han varit stoltast över av sina konfirmander. ”Vad hände med förslaget?”

”Det föll,” sade McDullen.

”Din girighet har fått dig att begå en stor synd, Patric! O'Reillys röst var sträng. ”Som Alan sa, du borde skämmas!”

McDullen slog ned blicken, på hans kinder syntes röda rosor.

”Jag vet,” svarade han. ”Jag kan inte göra det ogjort, men jag ska gottgöra en del av det genom välgörenhet. Stödja Rädda Barnen och så.”

Det har du ju råd med nu, ditt arsel, tänkte O'Reilly men påminde sig sedan om vem som var högste domaren. Han drog sin ramsa, den här

gången med samma dämpade entusiasm som Gary Carson och nu även Patric McDullen tog emot sina synders förlåtelse. O'Reilly orkade inte bry sig. Mindre än en timme återstod till Hans ankomst.

Fader O'Reilly brukade spara de svåraste fallen till sist. Han vände sig till Honda.

KAPITEL 16

NEW YORK

NÄR HONDA SVIMMADE vände sig CC om och såg vad som lett till Hondas närkontakt med golvplankorna. CC skrek till, tog ett steg åt sidan och pekade med gapande mun mot fönstret. CC:s tunga försökte forma ord men inget kom ut.

I och med CC:s förflyttning såg också Lenny Guds ansikte. Lennys ögon trängde nästan ut ur sina hålor, han undslapp sig några kippande läten och ett ljudligt brakande. Denna anala domedagsbasun väckte Honda som såg sig förvirrat omkring innan han åter blev varse Guds ansikte. Han snyftade till, kravlade sig upp knä, slöt ögonen och knäppte sina händer. CC återfick talförmågan, vände sig mot Nick och pekade på Honda.

”Va' gör han?”

Nick, vars hjärna fortfarande vägrade acceptera det hans ögon såg, svarade med tonlös stämma:

”Han bekänner sina synder för att få Guds förlåtelse.”

”Funka' de'? Även om man inte e' katolik?” CC:s svarta ansikte var ljusare, Nick insåg att CC var så blek han kunde bli. Honda öppnade ögonen och vred på huvudet.

”Gud gör ingen skillnad, alla syndare får förlåtelse om deras ånger är äkta.”

Mer behövdes inte förrän CC lät sina knän dunska ned bredvid Hondas, följd av Lenny som hasade sig fram på alla fyra, för påtänd för att våga resa sig.

”Inga problem!” hickade CC, ”Ja' ångra' mig, va' så säker. För fan, ja' vill inte hamna i Helvetet!”

”Men måste man inte ha en präst för att det ska gälla?” Lenny viskade fram sin fråga med en skyggt ögonkast mot ansiktet där uppe.

”Skit samma!” CC svarade också viskande. ”Ser du nån i närheten?” Han böjde sitt huvud och tillade för sig själv: ”Det här kommer att ta en stund.” Med Guds ansikte framför sig försökte de tre gangstrarna se fromma ut.

Nick kände sig som om han drömde. De senaste tio minuternas händelseutveckling slog vilket

tvålopera som helst. Han satte sig en bit från de övriga på en av tältsängarna, Lenny hade vid åsynen av Guds ansikte slutgiltigt tömt sin tarm och luktade som en offentlig pissoar. Nick betraktade skådespelet framför sig, men han kunde inte tänka sig att göra som de – inte för syns skull, inte utan att tänka igenom vad det innebar. CC hoppade plötsligt upp.

”Ja, de' va' de' de'. Nu dela' vi upp stålarna och drar.”

”Jag vill inte ha en spänn.” Honda reste sig också och började samla ihop sina saker.

”E'ru inte riktigt klok?” CC glodde på Honda. ”De e' ju flera hundra tusen ...

”Tror du Gud ger oss förlåtelse om vi knatar runt med stulna pengar?” Honda skakade förebrående på huvudet åt CC och fortsatte sitt hopplockande. CC rynkade pannan, det var något annorlunda med deras chaufför. Sedan såg han det. Hondas barnsliga ansikte uttryckte frid, borta var ticsen och de flackande ögonen.

”H-han h-har r-rätt!” kved Lenny som både stammade och hackade tänder av rädsla. Ansiktet på himlen hade skrämt honom mer än den värsta av hans snedtripper. ”Vi h-hamnar i H-helvetet, s-som e-eviga g-grillspett!” CC sträckte vädjande fram händerna mot Nick.

”Säg att dom ha' fel, för helvete!” CC blev plötsligt medveten om sitt språk och slog handen för munnen samtidigt som han gav fönstret en skrajsen blick. Nick log lite.

”Du har lång väg att vandra till frälsning, CC.”

Honda pekade på säckarna med bytet.

”En god början vore att lämna tillbaka stålarna.”

”Så enkelt är det inte.” Nick drog händerna över ansiktet. ”Vi har en deal med Eremiten, fullföljer vi inte den är vi döda.”

”Just de'!” CC nickade energiskt, belåten med ett skäl som var större än hans girighet. Lenny bleknade ännu mer.

”Med Eremiten? Fy fan! Då är det bäst att vi gör vad vi ska, annars kommer han att hänga oss i våra tarmar.” I och med att han tog det ordet i sin mun verkade han för första gången bli medveten om att han tömt sin egen och vacklade in på toaletten. Men Honda envisades:

”Tror du att Eremiten kommer att få fortsätta? Att han kommer undan Guds straff?” Honda började gå fram säckarna men Nick ställde sig i hans väg. Han var huvudet längre och dubbelt så bred. Honda såg upp i hans ögon och log, lade en arm runt Nick och drog honom intill sig i en innerlig kram. Nick blev stilla, Honda släppte

honom och gick fram till säckarna. CC drog sin pistol.

”Försöker du ta stålarna blåser jag skallen av dig!” I samma ögonblick kom Lenny ut från muggen med byxorna halvvägs nere.

”Är det nån som har lite skithuspaper ...” och såg CC:s dragna vapen. Det räckte för honom.

”OK, boys! Jag tänker anmäla mig och ta mitt straff.” Utan att vänta på vare sig toapapper eller svar drog han upp byxorna och gick mot dörren. CC flyttade pistolen från Honda till Lennys ryggtavla.

”Tänker du döda nu!?” Nick pekade mot himlen. ”Vågar du gå ut och möta ... ja, vem fan det nu är, efter det?”

Lenny försvann ut genom dörren, CC stod och vägde på fotbladen, hans blick flackade mellan Honda och ansiktet på himlavalvet. Alla insåg att det var kört – slutgiltigt kört. Vilka konsekvenser det kunde få på längre sikt ville ingen ens tänka på. Inte nu. CC suckade djupt, stoppade ned pistolen innanför byxlinningen och hytte med pekfingret mot fönstret.

”De' här e' en god gärning, Gud, kom ihåg de'!”

Nick gjorde ett kast med huvudet i riktning mot utgången.

”Kom, CC. Vi får försöka hitta en annan födkrok. Den här verkar inte längre ha nån framtid. Honda, tar du hand om stålarna?”

* * *

”Lämnade du tillbaka pengarna? Annars delar jag gärna dom med dig.” Bakom Gary Carsons skämtsamma tonfall fanns ett allvar som inte undgick någon. Han verkar hata sitt arbete mer än han fruktar Gud, tänkte O'Reilly. Honda sträckte armen bakom sin stol och lyfte upp ryggsäcken. I nästa ögonblick landade den i fader O'Reillys knä.

”Här, jag tänkte att du kunde lämna tillbaka dom.” O'Reilly öppnade ryggsäcken och betraktade innehållet. Han rös, så mycket pengar hade han inte sett i hela sitt liv. Honda smackade med läpparna.

”Får jag min förlåtelse nu då?”

O'Reilly nickade och drog ritualen för fjärde gången. Honda fick bara femtio Fader vår och lika många Ave Maria som botgöring. Gary Carson tyckte att det var orättvist men sade ingenting. Istället drog han sig till minnes något intressant.

”Alan, sa du att en av officerarna som lade näsan i blöt borta på din station hette Keenan?”

Alan nickade eftertryckligt, den skitstöveln hade han haft extra svårt för.

”Generalmajor Jack Keenan?”

”Japp, det stämmer.”

Gary svor till mellan sammanpressade läppar.

”Det var han som såg till att jag deporterades från staben!”

Alan flinade och drog stålkammen genom håret för femte gången.

”Då kommer du att gilla det här.”

KAPITEL 17

NATIONAL RADIO ASTRONOMY

OBSERVATORY

SOROCCO, NEW MEXICO

I OCH MED att media gick ut med försvarsministerns frustrerade fråga, visserligen i något censurerat skick, var det nu en ståndpunkt som det var politiskt korrekt att framföra. Det var inte rättvist att komma neddimpande så här utan förvarning. Att vi behövde mer tid var den allmänna åsikten bland dem som ansåg sig ha rätt att göra sig till uttolkare av den allmänna åsikten. Tid var plötsligt alltings räddning. Vilket var precis vad stationschefen skulle anhålla om vid nästa kontakt. Den kom två dagar före Hans beräknade ankomst.

”Hallå, Jorden, nu är vi på kommunikationsavstånd.” Ett påstående som fick UFO-specialisterna som invaderat observatoriet att höja på ögonbrynen. Rynkade sina gjorde säkerhetsmännen från den militära underrättelsetjänsten när de noterade att konversationen också denna gång gick ut över alla radio- och TV-apparater. En undertryckt svordom hördes från Zack Darlington. Stationschefen fick ta emot ett framviskat kommando. Han såg inte ut att gilla det, han skruvade besvärat på sig.

”Ja, Herre, vi hör Er, men måste vår kommunikation vara offentlig?” Svaret kom omedelbart.

”Ja, min ankomst angår alla människor. Jag förbereder nu min landning.”

Något rymdfarkost kunde inte upptäckas med något instrument. Men sade Gud det fick man väl anta att det var sant, tänkte stationschefen. Det var väl inte orimligare än att resa intergalaxiskt på några dagar. Han harklade sig och försökte få ordning på sin nerver – han var ju den första människa, åtminstone i modern tid, som pratade med Gud. Ögonblickets högtidliga prägel fick hans i vanliga fall så välsmorda talorgan att kännas hoprostat. Så Gud förekom honom.

”Jag anländer om två dagar och har preciserade önskemål om hur jag vill bli mottagen. Är ni beredda att höra mina instruktioner?”

Stationschefen fick loss tungan från gommen, han uttryckte det han fått order om i väl valda ordalag.

”Ja, Herre, vi lyssnar. Innan vi går in på det har jag som ombud för vår planets statschefer och religiösa ledare ombetts att framföra en förfrågan. Hör ni mig?” Svaret kom omedelbart, en anstrykning av nyfikenhet hördes i Guds röst.

”Visst, ge järnet!” Den oväntade formuleringen gjorde att stationschefen kom av sig. ”Nå, jag väntar.” Ingen tvekan om saken, han hade Guds odelade uppmärksamhet. Stationschefen tog sats.

”Vi undrar om Ni inte kunde dröja ett tag, återkomma lite senare? Om ett år eller så?”

Det blev alldeles tyst i etern i någon sekund, sedan rullade ett brakande gapskratt fram, ett skratt som aldrig tycktes ta slut.

”Ja,..”, svaret avbröts av ytterligare en skrattsalva, ”det måste man säga om er art, ni har sinne för humor.” Sedan blev rösten allvarlig, men det hördes att det var med en viss ansträngning. ”Nej, tyvärr, det är uteslutet. Jag har ett uppdrag att fullfölja som inte kan vänta.” Uppdrag? Formuleringen fick militärerna och säkerhetsmännen att oroligt titta på varandra.

Stationschefen visste inte vad han skulle säga, allas undran flög över hans läppar.

”Vad gäller saken?”

”Det ska jag berätta när jag anlät. Mina instruktioner är som följer: jag vill träffa samtliga planetens religiösa ledare, vetenskapsmän och regeringschefer vid ett och samma tillfälle men på fyra olika platser. På det sättet slipper jag fnatta omkring som förra gången.”

På fyra olika platser – samtidigt? Påståendet föll på sin egen orimlighet, en av officerarna från den militära sidan gjorde en menande rörelse mot huvudet.

”För den kristna världen föreslår jag FN:s generalförsamling, för den islamiska Ka'ba i Mekka, för den judiska al-Aksa-mosken i Jerusalem och till sist för den hinduistiska på bergslutningen utanför staden Varanasi, eller Kashi som jag känner den. Där kan även buddisterna samlas om dom har lust. Är det uppfattat?”

Stationschefen vände sig om mot rummet och slog ut med armarna. Han hade inte mandat att ingå en sådan överenskommelse. Vita Husets stabschef kopierade stationschefens gest – varken presidenten eller försvarsministern gick att nå på direktlinjerna. Generalmajor Keenan, en sprätt i paraduniform med bröstet fullbelamrat av ordnar

och utmärkelser och som på nolltid lyckats med att få alla att intensivt avsky honom, stod närmast. Han var den högste i rang, nu slet han åt sig mikrofonen som om den vore en osäkrad handgranat och grep in med hela sin auktoritet.

”Jag kan visserligen bara tala för mitt land, USA, men att samla så många betydande människor samtidigt utgör för stora säkerhetsrisker. Arrangemanget är oacceptabelt.” Det blev alldeles tyst i rummet – och i etern. Samtliga höll andan.

”Oacceptabelt? Hm, ska jag uppfatta det som att ni vägrar tillgodose mina önskemål?” Guds röst lät inte hotfull, bara full av undran. Keenan bleknade, hans morska uppsyn försvann.

”Vi är befarar att situationen kan komma att utnyttjas av, eh, ... destruktiva element.” Som av dig, löd undermeningen men om Gud uppfattade det lät Han det passera.

”Var inte oroliga, jag garanterar personligen varje enskild individs säkerhet. Inget ont ska hända nån.”

”Hur då?” Keenan gaskade upp sig igen, på hans röst lät det som om svaret inte fanns. Gud talade med samma milda, lätt förvånade stämma.

”Låt mig demonstrera min förmåga i en, ska vi kalla det 'fredlig krigshandling'. Inom nära minuter kommer ni att se ett glödande klot närma

sig er planet. Innanför er atmosfär kommer det att desintegrera och sända iväg tusentals strålar – en för varje kärnvapenlager, kärnvapenbärande missil och kärnvapenbestyckade flygplan, skepp och fast anläggning. Efter ytterligare ett par sekunder kommer det inte att finnas några kärnvapen på er planet. Jag återkommer.”

”Vänta!” Keenan skrek desperat rätt ut men möttes av tystnad. Med uppspärrade ögon tittade han ut genom ett av de stora panoramafönstren och upp mot himlen. Vad hade han ställt till med? Om detta skedde var hans karriär ett minne blott. Omedvetet påbörjade han en tyst bön men avbröt sig när han insåg det absurda i det han gjorde. Just när han började tro att inget skulle hända, rapporterade en av observatörerna med upphetsad röst:

”Ett klotformat, glödande föremål närmar sig vår planet med oerhörd hastighet!” I nästa ögonblick syntes tusentals gröna strålar över hela himlen. Bakom Guds ansikte såg det ut om ett gigantiskt paraply utan tyg. Alla stod som förstenade, det var både vackert och skrämmande.

När den första telefonen ringde hoppade alla till. Sedan utbröt rena telefonhysterin, det ringde överallt. Och budskapet var entydigt.

* * *

En timme senare var det bekräftat. När de gröna strålarna träffade sina mål hade plutoniumet lösts upp och ingått i förening med annat material till något slags legering av okänt slag. Under alla omständigheter var den dock totalt ofarlig, det förekom inte ens någon strålning. Saken var klar. Gud hade på mindre än en minut nedrustat världen.

När Han kort därpå tog kontakt och undrade om vi nu var villiga att tro Honom på Hans ord, så var vi det.

Förbehållslöst.

* * *

Gary Carson avfyrade en lång skrattsalva, han tog i så att han höll på att trilla av stolen. Det var första gången någon av de övriga sett honom så spontan.

”Skadeglädjen är den enda sanna ...”, flinade Alan.

Fader O’Reilly, som just rullade in en TV i rummet gav Gary en ogillande blick.

”Försök att uppföra er som det anstår kristna människor,” sade O’Reilly. ”Det är fel att glädjas åt andra människors olycka.”

Gary Carson torkade bort en tår ur ögonvrån och tittade upp mot himlen.

”Tack, Gud, den satt bra!”

I samma ögonblick slocknade Guds ansikte, himlen var åter ett blått valv. Det var dags. O’Reilly slog på TVn, alla vred sina stolar mot det nutida altaret.

Ögonblicket var inne, naturligtvis med maximal mediatäckning.

KAPITEL 18

NEW YORK

GUD VAR PUNKTLIG.

Han anlände utan rymdskepp eller andra begripliga anordningar. Och dessutom på ett sätt som knappast överensstämde med Hans upphöjda ställning.

Snett ur skyn ovanför FN-skrapan sänkte sig ett skimrande rör som de sista hundra meterna formades till något som liknade en gigantisk, kurvig rutschbana. I den kom Gud åkande i svindlande hastighet med den fotsida klädseln fladdrande runt knäna.

”Yahoo!” skrek Han så att det slog lock för åskådarnas öron.

Gatorna och husen utanför FN-byggnaden, utmed hela 1st Avenue, från 42:s till 48:e gatan, var packade med folk. De människor som inte

kunnat ta sig fram till en åskådarplats i närheten av FN-skrapan, vilket gällde merparten av New Yorkborna plus hundratusentals ditresta medborgare, trängdes över hela staden framför storbildsTVskärmar och skyltfönster, som alla var utrustade med mängder av TV-apparater. Men oavsett åskådarplats hade de en del gemensamt. Till exempel att de knappt trodde sina ögon – och att de förfasades. Några över sättet på vilket Han nedsteg, alla över det till synes oundvikliga resultatet. För när Gud med oförminskad hastighet rutschade de sista meterna mot skyskrapan väntade alla på katastrofen. Massan drog kollektivt efter andan – Han skulle braka rätt in i väggen och sitta platt som en oblat i cementen. Upphetsade nyhetsreportrar rabblade rapporter från de andra mötesplatserna: i Mecka nedsteg Han i form av Allah, i Dehli i form av något slags mix mellan Shiva och Buddah – och på alla ställena via rutschbana och med samma höga hastighet.

Men åskådarnas farhågor kom på skam. I det ögonblick Gud och skyskrapans vägg möttes smälte Han bara in i byggnaden och försvann. I ren lättnad men också imponerade tog massan upp en spontan applåd.

Han hade anlänt – även om det gick att ha synpunkter på hur. En uppfattning som snart

skulle att delas av församlingen inne i byggnaden, varifrån TV-kamerorna nu övergick till att sända.

* * *

I FN:s plenisal var kyrkornas överhuvuden, regeringschefer och framstående vetenskapsmän från den kristna hemisfären samlade, helt i enlighet med Guds önskemål. Stundens allvar gjorde att de talade lågmält med varandra, men alla diskuterade samma sak. Att Guds makt var oinskränkt hade de alla alldeles nyss fått ytterligare bevis på.

I samma ögonblick som de klev ur sina limousiner med massor av reptilögda livvakter svärmande omkring sig omslöt de av ett mystiskt skimmer. Men förklaringen kom omedelbart. Alla metallföremål, från livvakternas walkietalkies och vapen till biskoparnas krucifix och de övriga deltagarnas glasögonskalmor, kulspeppennor, armbandsur och svångremsbälten upplöstes i tomma intet. Det innebar visserligen några pinsamma incidenter i form av nedhasade byxor och närsynt trevande, men slutsatsen var uppenbar. Inga terrorister kunde komma åt dem, inga vapen skada dem. De kunde känna sig säkra men känslan var ändå kluven. Vad skulle ske nu? Vad var det för ”uppdrag” Gud kommit för att

genomföra? För första gången i FN:s historia ägde en samling rum som inte föregåtts av förhandlingar, protokoll och kohandel – där inte utgången var given. Plötsligt tystnade det lågmälda mumlet.

Mitt i plenisalen hade en ljustunnel tänts, den sträckte sig från golv till tak. För ett ögonblick hände inget mer men sedan kom något nedfallande inuti tunneln, studsade några gånger mot golvets filtmatta och blev liggande. Ljusstrålen slocknade. De delegaterna som satt längst bak blev tvungna att resa sig för att se och blev chockade stående halvvägs. Det såg ut som femtio man på väg att sätta sig på toaletten. På golvet låg det som kommit neddimpande, ett fyrkantigt metallföremål. Det såg ut som en gammaldags brödrost. Tystnaden kunde skäras med kniv.

Sedan exploderade salen i vredesrop, gapskratt och högljudda diskussioner samt generalförsamlingens ordförandens stränga rop på tystnad – vilken omedelbart inträdde. Inte på grund av hans myndiga stämma utan därför att föremålet på golvet plötsligt började röra på sig. Det lyfte utan ett ljud några meter rakt upp i luften, vinglade till och började planlöst far fram och tillbaka, vilket fick de närmast sittande att förskräckt huka sig. Sedan började föremålet

glöda och snurra runt sin egen axel i allt vansinnigare fart. Ett vitt sken blixtrade till och bländade alla. När de öppnade ögonen var det stilla. På golvet stod Gud, komplett med vitt, långt hår, skägg och vit, fotsid klädsel.

”Oops! Jag får aldrig nå riktig snits på den här landningsproceduren.” Han log vänligt och blickade ut över den fullpackade salen med västvärldens grädda som alla satt med gapande munnar. ”Ett ögonblick bara.” Han gjorde några rörelser i luften och omedelbart framträdde ett hologram – ett genomskinligt mönster av kuber, cirklar, linjer och formler. Hologrammet var kvadratisk, cirka tre meter i fyrkant och svävade fritt framför Honom.

”Sådär, nu kan vi börja.” Han vände sig mot församlingen. ”Tack för att ni kommit. Låt mig föreslå följande ordning: Jag börjar med att ställa mina frågor, samla in dom uppgifter jag behöver. Sen besvarar jag era, i den mån dom faller inom rimlighetens ram.” Inga protester hördes, samtliga hade i och med förstörandet av kärnvapnen insett att när Gud ”föreslog” något, så fanns det inget att diskutera.

Den följande timmen ställde Gud frågor som spände över ett vitt fält. Hur många krig hade utkämpats under de senaste tvåtusen åren? Antalet dödade? Hur många pågick just nu? Vilka

sjukdomar grasserade? Hur stor var dödligheten? Hur hög var luftens föroreningshalt när det gällde... – och sedan följde specificerade frågor av kemisk natur, som bara ett fåtal av de närvarande kunde besvara.

Hur förgiftade var planets jordar, sjöar och vattendrag? Hur långt hade skövlingen av skogarna och haven gått? Hur många arter hade utrotats till lands, till havs och i luften? Hur såg överbefolkningssiffrorna ut? Siffror, statistik och ännu mer siffror. Kända klimatförändringar? Ökande vulkanisk aktivitet? Ändrad riktning på havsströmmar? Avsmältningen av polerna? Och så vidare. Varje gång Han fick ett svar kontrollerade Han någon variabel i hologrammet och nickade oftast men ibland skakade Han på huvudet. Men när Han fördjupade sig i vår upprustningshistoria ryckte Han plötsligt till.

”Vänta! Ni säger att ni upprustat så till den grad att ni kan förstöra er planet hundra gånger om? Och att detta faktum hindrat er från att göra det?” Han vände sig mot hologrammet, tittade på det och skrek plötsligt till.

”Eureka! Där satt den!” Han gjorde något med hologrammet. Kuberna och cirkelarna bytte plats, siffrorna ändrades som på ett skenande räkneverk – och sedan stannade allt. Gud gick runt resultatet, granskade det noga från olika håll.

Sedan hoppade Han jämfota av förtjusning. I samma ögonblick blev Han suddig, tycktes lösas upp men återtog snabbt sin form.

”Jag ber om ursäkt, det kräver en viss koncentration att vidmakthålla en kroppslig existens. Och dessutom på fyra platser samtidigt. Men det ni givit mig är oerhört betydelsefullt.” Han slog ut med armarna mot hologrammet.

”Enligt våra beräkningar skulle allt liv på den här planeten vara utrotat om hundrafemtio till tvåhundra år. Rovdriften på naturen och nedsmutsningen av atmosfären i kombination med dramatiska klimatförändringar är processorerna i destruktionsprocessen. Katalysatorn, den utlösande faktorn skulle enligt modellen utgöras av atomstormar, orsakade av globala kärnvapenkrig.” Han drog efter andan och log förtjust. ”Men där ser man. Vi hade uppenbarligen inte räknat med en variabel – inte ens i vår vildaste fantasi kunde vi föreställa oss att er förstörelselusta skulle leda till en sån överdimensionerad arsenal – och med ett sånt inverterat resultat. Ett slags konstruktiv idioti. Fantastiskt!” Det var uppenbart att Gud gladdes åt sin upptäckt men det var Han ensam om. Vilket Han kom till insikt om när Han släppte hologrammet med blicken och såg ut över

församlingen. Hans entusiastiska ansikte fick ett ursäktade uttryck.

”Jag menade inte att förolämpa er, ta det inte så. Låt mig förklara.” Han satte fingertopparna mot varandra och muttrade halvhögt.” Hur gör jag det så enkelt att dom förstår ...” Att de som satt tillräckligt nära för att höra Hans fundering åter kände sig förolämpade verkade Han inte lägga märke till. Han tog till orda:

”I över en miljon parallella universa och i tvåhundra-trettio-tusen evolutionära trädgårdar har vi exakt kunnat beräkna dom resultat som uppstått. Det har möjliggjort för oss att planera varje solsystems utveckling ned till dess minsta variabel. Men den här planeten har gäckat våra kalkyler. Mitt uppdrag är att ta reda på varför – och det har jag nu gjort. Jag tackar er för ert samarbete.” Han tystnade, gjorde en gest med handen och hologrammet försvann. ”Låt oss nu övergå till era frågor.”

Vetenskapsmännen, som suttit på helspänn och studerat hologrammet, slog både de religiösa ledarna och regeringscheferna när det gällde att komma ur startblocken. En fransk professor i astronomi hann först.

”Parallella universa förekommer alltså? Betyder det att det finns flera dimensioner?”

”Svaret på båda frågorna är ja.” Gud myste, det syntes på honom att han njöt av att vara allvetande.

”Hur är de kopplade till tidsbegreppet?” En tysk fysikprofessor framförde sin fråga som ett kort kommando.

”Tidsbegreppet som ni använder det saknar relevans. Det linjära tänkandet måste överges i dom här sammanhangen.”

Tysken öppnade munnen för att fortsätta men blev avbruten av en italiensk biolog.

”Förekommer mänskligt liv på andra planeter? Ligger dom i så fall långt härifrån?”

”Mänskligt och mänskligt, ni har en inskränkt syn på begreppet 'liv'. Visst, det finns varelser som liknar er men som ändå är så väsensskilda att det vore som att jämföra en nebulosa med ett svart hål.” Han strök sig över det silverfärgade skägget och rättade till togan över axeln. ”Jag antar att ni med frågan syftar på om det förekommer evolutionära trädgårdar med exakt samma kol-syre-kväve-bas som den här. Svaret är nej. Den här planeten är den enda som kan hysa er existens.” Han tystnad ett tag men fortsatte sedan: ”Det kanske är nåt att ha i åtanke som ni pissar i er egen trädgård.” Tonen var förebrående och plötsligt en aning kall. Tillrättavisningen möttes

med några sekunders generad tystnad men sedan återupptog astronomiprofessorn sin utfrågning.

”Skapade Ni vårt universum och i så fall hur? Stämmer teorin om the Big Bang?”

Gud skrattade till, han återtog sin milda framtoning.

”Ja, det är en bra beskrivning av hur det gick till. Och nog var det en sjuårdeles smäll, det håller jag med om. Bara förberedelserna för det experimentet tog ett par hundra tusen år. När det gäller min del i den skapelseprocessen kan jag väl utan att vara blygsam säga att jag hade en del med den att göra.”

Astronomiprofessorn hängde kvar trots frammumlade protester från andra som vill komma till.

”Vad finns bortom universum?”

Gud höjde avvärjande handen.

”Den typen av kunskap är ni inte redo för än, inte på långa vägar.”

Påven, som suttit tyst reste sig, blek i ansiktet.

”Ni säger att Ni 'hade del i skapelsen'. Och Ni har ofta använt ordet 'vi'. Innebär det att Ni inte är den ende, allsmäktige Guden?”

”Inte är jag den ende, inte. Fast ibland är vi ett. Det beror på omständigheterna. Som nu, när vi delat på oss. Vi är sju stycken i det Vetenskapliga Rådet. Allah, Budda, Jehova och allt ni kallar oss

är upptagna med andra projektavstämningar. Förra gången kom vi allihop men vi har förstått att det lett till sekularisering, religionskrig och annat elände.” Han suckade och såg lite skuldmedveten ut men fortsatte sedan: ”Och allsmäktig, vad är det? Om ni menar att mina krafter räcker till för att med ett finger utplåna den här planeten, så har ni rätt. Men i det totala universumets perspektiv är jag, eller till och med vi, långt ifrån allsmäktiga.”

”Så det finns flera Gudar?” Påven var likblek i ansiktet.

”Gudar? Varför har ni ett sånt behov av att skapa gudar omkring er? Varje gång er art påträffar nåt som överstiger ert nuvarande kunnande upphöjs det till abstrakt nivå och gudaförklaras. Vad ska det vara bra för? Varför inte i stället söka en vetenskaplig förklaring?”

”Men Ni kallar ju Er 'Gud'?”

”Bara för att passa in i ert referenssystem.” Gud lät plötsligt otålig men påven var inte färdig med sin linje.

”Innebär det att Jesus Kristus inte är Er son?”

”Son? Jesus Kristus?”

”För cirka tvåusen år sedan...” Påven blev avbruten, Gud hade tydligen dragit sig till minnes vem påven kunde tänkas avse.

”Ja, nu kommer jag ihåg. Jag steg ner på ett berg nästan i området ni kallar Mellanöstern och klantade som vanligt till landningsproceduren. Jag höll på att krocka med en man, det tog eld i våra buskar. Är det han ni menar?”

”Nej, sade påven, det var Moses. Ni sände er son...” Åter blev han avbruten.

”Hm, jag blir lätt distraherad när jag reser utomkroppsligt och har den beklagliga ovanan att prata högt för mig själv. I samma område höll jag på att skrämma slag på en långhårig typ, så jag sa: 'Var inte rädd, min son'. Det måste vara honom ni menar. Tog han det bokstavligen?”

Svaret gjorde påven stum, han satte sig tungt ned. Något den italienske biologen inte var sen att utnyttja.

”Den Felande Länken i vår utvecklingsprocess, kan ni förklara den?”

Gud såg plötsligt generad ut och drog på svaret.

”Den sitter framför er.” Han knäppte urskuldande händerna. ”En gyllene regel i all evolutionär vetenskap är att inte ingripa i processen. Den här trädgården utgjorde länge en av våra mest lovande, men plötsligt avstannade utvecklingen. Vi väntade i nära hundra miljoner år, sen kunde jag inte hålla mig, så jag gav våra urapsläktet en evolutionär spark i baken.”

Biologen nickade belåtet men Påven såg ut som om han just fått en själ. Han tog åter ordet.

”Men vår odödliga själ?” Påven nästan stammade fram frågan.

”Odödliga? Det låter med förlov sagt lite egotrippat. Räcker det inte med att ni är med om nånting så fantastiskt som en evolution? Om planeten överlever, tänk på vilka möjligheter som kan uppstå här om nära miljoner år. I många andra planteringar har vi fått misslyckade eller kortlivade skördar, men hos er finns potential. Jag hoppas att det Vetenskapliga Rådet här kommer att ha att göra en tid framöver, även om det finns tecken som tyder på motsatsen. Men för att svara på frågan: visst, odödlighet är vetenskapligt möjlig men förutsätter att ni först lyckas nå förmåga till utomkroppslig existens.”

”Det är själen, anden som är odödlig...” Påven sökte efter ord, han kände det som om han pratade med en hedning och förskräcktes över sin tanke. Gud försökte hjälpa till.

”Om ni med 'själ' avser en medveten existens bortom kroppens biologiska död, så är svaret ja. Men övergången måste regleras.”

”Regleras?” Det syntes att den religiöse ledaren desperat famlade efter ett halmstrå, det han hittills fått höra fyllde honom med förtvivlan.

”Ja, er nära-döden-forskning bör ge en del ledtrådar, mer vill jag inte säga. Den kunskapen hör egentligen inte det här livet till och definitivt inte på er nuvarande utvecklingsnivå. Och ni bör akta er för att bygga er verklighet på önsketänkanden eller fiktioner.”

”Paradiset, Himlen, Helvetet, Syndafallet – är det också bara fiktioner?” Påvens röst bar knappt, han såg ut att ha åldrats flera år bara på den sista timmen.

”Har det regnat?” Gud skrattade hjärtligt åt sitt eget skämt men insåg sedan att mannen framför honom blev allt mer förkrossad. ”Allvarligt talat, jag orkestrerar inte era naturkatastrofer, det gör ni så bra själva. Och ja, som jag förstår definitionerna. Det som utgör er Himmel och ert Helvete är vad ni skapar här på Jorden. För mig framstår begreppen bara som en ursäkt för att inte ta ansvar för nuet, för konsekvenserna av era handlingar, utan i stället skjuta det framför er till nåt diffust, och naturligtvis gudastyrt rättsväsende. Rätt bekvämt, om man tänker efter.” Men nu hade påven fått nog. Rasande reste han sig upp och pekade med ett darrande finger på Gud.

”Om Du är så allsmäktig, varför gjorde Du då inte ett bättre jobb med Din skapelse? Varför tillåter Du krig, svält, att våra barn lider och dör?”

”Varför *jag* tillåter...? Det är knappast nåt jag har med att göra. Själva frågan är ett utmärkt exempel på ert syndabockstänkande, på ert sätt att ducka för ansvar.” Han såg med visst medlidande på den gamle mannen som tyst satte sig ned.

”Varför olika raser?” En amerikansk socialvetenskaplig rasbiolog höjde sin hand.

”Tja, det är en ganska vanlig utveckling, den evolutionära mångfalden tar sig i bland överraskande uttryck. Vill ni att jag ska korrigera det? Det kan jag göra utan att allvarligt störa projektet. Vilken färg vill ni i så fall att alla ska ha? Vit? Svart? Grön?” Han log åt ansiktsuttrycken. ”Jag slår vad om att ni inte kan komma överens ens om det.” Gud såg plötsligt bekymrad ut och lutade sig fram. ”Ni förstår, ras och färg är bagateller. Det självdestruktiva draget däremot är en allvarlig parabel men där måste jag hålla fingrarna borta. Där finns ingen 'hjälp från ovan'. För vetenskapen är evolutionen intressant nog, inte slutresultatet. Även om det innebär förintelse.” Vid det här laget hade en dyster stämning spridit sig i rummet. USAs president reste sig upp med ett ryck.

”Hur bar Ni er åt för att förstöra våra atomvapen och hur reste Ni genom rymden utan farkost? Och så snabbt?”

Gud log åter milt men samtidigt en aning nedslaget.

”Jag anar ett motiv bakom den första frågan som jag inte tänker kommentera – och frågan får förbli obesvarad.” Presidenten rodnade men innan han hann säga något mer fortsatte Gud: ”När det gäller att resa intergalaktiskt handlar det som jag sa tidigare om ett annat tid-rumtänkande. Mer än så tänker jag inte avslöja.”

Presidenten såg misslynt ut.

”Varför har Ni kommit hit? Vad är Ert egentliga ärende?”

Gud tittade tyst på honom, men nickade sedan.

”Jag antar att jag är skyldig er det. Vi behöver er stjärna, den ni kallar Solen, för ett annat experiment. Jag var ursprungligen på väg hit för att förbereda borttransporten. Som jag sa hade vi räknat med att den här planeten snart skulle vara förstörd och ni utdöda.” Han ryckte på axlarna. ”Naturligtvis kan jag inte nu ta er sol, det är uppenbart att jag är för tidigt ute. Så jag får väl återkomma om tusen år eller så. Mer behöver ni nog inte för ert kollektiva självmord, inte med den takt ni utvecklar era destruktiva talanger. Jag beklagar det, men som vetenskapsman måste jag förhålla mig strikt objektiv. Mina damer och herrar, jag tackar er för er tid. På återseende – eventuellt.”

Och som i slutet av en film, fadade Gud ut och försvann.

KAPITEL 19

EPILOG JORDEN

FÖR MÄNNEN FRAMFÖR TVn i St Marys lilla kapell ledde Guds snöpliga avfärd till olika reaktioner och konsekvenser.

Honda reagerade med att skrikande springa ut ur kapellet och nedför gatan, hela tiden givande Gud fingret. Sedan blev han tvungen att fortsätta att hålla sig på rörlig fot. Både han, Nick, CC och Lenny stod nu på Eremitens dödslista. Dessutom stod Honda på sina forna kumpaners – han hade ju galopperat iväg utan pengarna och när han återvände för att hämta dem, var de borta. Liksom fader O'Reilly.

Fader O'Reillys nytända, religiösa låga hade flämtade till och slocknat i draget från Guds sorti. Desillusionerad tog han pengarna ur Hondas ryggsäck och försvann. Det sades att han

framlevde sina dagar i Sydamerikanska hamnstädernas horkvarter, där han gjorde sitt bästa för att ta igen alla år han levt i avhållsamhet, nykterhet och försakelse av livets materiella njutningar.

Alan Boulder återvände till Sorocco med hopp om att han fortfarande skulle ha en chans att få njuta av Carmelas heta älskog. Carmela hade dock, drabbad av dåligt samvete för det hon gjort, gått hem till Alans hustru Elvira och avlagt full bekännelse. Så fort de såg varandra sade det ”klick” – så nu var det Elvira som vilade mellan Carmelas mjuka lår. Alan fick vila på ungarshotell.

Överste Gary Carson hann inte mer än komma tillbaka till sitt förråd förrän han råkade ut för en överraskande revision. Tack vare sin sergeants dubbla – och mycket minutiösa förda bokföring – klarade de sig med flygande fanor. På centralt håll blev man så imponerade över ”noll-svinnet” att en ny funktion inrättades, ett slags svinnutredare. Carson var naturligtvis självskriven för jobbet och kommenderades att tillsammans med sin sergeant resa runt bland alla landets förråd, beräkna svinn och berätta om hur man höll rent från det. Ett rent helvete, som sergeanten formulerat det.

Det tog bara tre veckor innan media avslöjade hur jordbruksminister McDullen röstade. Under

förödmjukande former tvingades han avgå. Han drog sig tillbaka till sitt arvegods för att njuta av sin nyvunna rikedom, men det varade inte länge. Tack vare goda veteskördar i praktiskt taget alla spannmålsproducerande länder sjönk marknadspriserna kraftigt. När McDullen sökte hjälp hos banker och kreditinstitut, var det ingen som ville ha med honom att göra. Han var stämplad som en svikare. Ännu värre, en looser. Efter ett halvår gick han i en personlig konkurs.

Inte heller för resten av planeten Jordens innevånare hade Räkenskapens Tid givit det resultat de vare sig förväntat eller fruktat. Facit var beklämmande.

Meningen med vår existens hade reducerats till ett vetenskapligt experiment.

Kyrkans hade förlorat sitt fundament, mänskligheten sin gudstro.

Alla var förbannade.

Men vreden fann en riktning.

För första gången i planetens historia enades samtliga stater, folk, raser och religioner om en sak – vi skulle visa dem! Vi skulle samla alla våra resurser, rikta all vår kraft mot ett och samma mål. Vår planet skulle inte gå under, tvärtom. Den skulle vårdas och skötas, bli ett Paradis på jorden. Vi skulle också via vetenskapen åstadkomma möjligheten till utomkroppslig existens och

därigenom evigt liv. Vi skulle resa mellan galaxerna, utforska universum – ja, vi skulle göra allt de kunde göra. Vi skulle visa dem!

Vi hade fått en gemensam fiende.

Vi skulle komma på besök!

KAPITEL 20

EPILOG OVAN DÄR

BORTOM UNIVERSUM SÅG Sankte Per honom komma strosande.

”Jaså, där är du!

”Sa jag inte att jag skulle kunna ena dom, va?”

Han såg oerhört belåten ut. Sankte Per suckade och skakade på huvudet

”Inser du vad du ställt till med?”

”Visst, men vad skulle jag göra? Dom höll ju på att ta kål på sig själva, jag skulle ha blivit arbetslös.”

”Det lär inte dröja länge förrän dom knackar på vår dörr.”

Han skrattade till.

”Jag har alltid tyckt att det behövs lite mer drag här uppe.”

”Du kommer att få stå till svars!”

”Gjort är gjort, det kommer att bli fart på saker och ting när dom där kommer drällande.” Han såg fortsatt förtjust ut, slog Sankte Per lätt på axeln och började gå iväg. Sankte Per tittade efter honom, pekade ned mot hans fotsida klädsel och sade:

”Du, svansen syns!”

Ögonblicket därpå drogs en trekantig svanstipp snabbt in under manteln. Han vände sig om och log brett.

Ett diaboliskt leende.